מאסטרצ'אט
ماسترتشات

איתמר שמשוני
ايتمار شمشوني

סדנאות האמנים –
גלריה ת(א)עשייה
מאסטרצ'אט
מאי–יולי 2015
תערוכת יחיד – איתמר שמשוני
אוצרת: מעין שלף

ورشات عمل الفنانين -
صالة عرض متسّع الفنون
ماسترتشات
أيار ٢٠١٥ - تموز ٢٠١٥
معرض فردي لايتمار شمشوني
القيّمة على المعرض: معيان شلاف

מאסטרצ'אט הוא פרויקט חדש של איתמר שמשוני שנוצר במיוחד לסדנאות האמנים בירושלים. במסגרת הפרויקט הזמין האמן ארבעה ציירים ישראלים מדורות שונים ובעלי סגנונות שונים – יאיר גרבוז, מרים כבסה, יצחק ליבנה וזויה צ'רקסקי – לסדרה של שיחות וירטואליות. ארבעת הציירים נפגשו באמצעות תוכנת צ'אט ותועדו בעודם משוחחים זה עם זו מול מסך המחשב. ברקע נשמע קולו של מעין אח גדול, אולי האמן עצמו, שמנחה את הציירים, שואל אותם שאלות, נוזף בהם ומכוון אותם. טקסטים וסמלים המעוצבים בשפה טלוויזיונית-יוטיובית מופיעים ונעלמים בזמן הצ'אט, ומכריזים על ההתפתחויות הבאות באופן דרמטי.

במהלך השיחה המשתתפים מקבלים נקודות על הופעתם – האם הם כנים? עד כמה הם חושפים את עצמם? האם הם עוקבים אחר ההוראות? עם זאת, לצופה לא לגמרי ברור מהם הקריטריונים לציונים האלה, והאם הם נשפטים על פי יכולתם לדבר לפי חוקי השיח האמנותי, או שמא לפי קריטריונים "צהובים" של תוכניות ריאליטי. לתחושת התעתוע והבלבול מוסיפה העובדה שגם הקהל מתבקש לשפוט מי יזכה בתואר מאסטרצ'אט – המשוחח הטוב מכולם – באמצעות אובייקט פיסולי אינטראקטיבי שמוצב בחלל התערוכה.

על מסך שטוח, תלוי על קיר שהצופה רואה כאשר הוא נכנס לחלל התערוכה, מוצג פריים מפוצל של ארבעת הסטודיות הריקים ללא נוכחות הציירים. הדימוי מתכתב עם הסביבה שבה מתקיימת התערוכה – גלריה בסדנאות האמנים – לצד סטודיות של האמנים העובדים במתחם. הוא מדגיש את הריקנות השטוחה והדיגיטלית של מרחב בעל פוטנציאל רומנטי וטעון כל כך. זהו פריים קפוא, בלתי ניתן לפענוח, שמחכה להתמלא בתוכן. על קיר אחר רץ תמלול השיחה של ארבעת הציירים, כמעין טלפרומפטר ללא קריין, או כותרות סיום של סרט. העבודות מהדהדות זו את זו, משכפלות, מקצינות ומייתרות את מעשה האמנות עצמו. על קיר נוסף תלוי ציור שצייר שמשוני בעקבות הוראותיהם והערותיהם של הציירים, מעין הומאז' לסגנונות של כל אחד מהם ותגובה מלנכולית לתוכן השיחה.

התערוכה עוסקת במקומה של האמנות, ובציור כייצוג "קלאסי" שלה, בעולם שהופך תמידית לווירטואלי, שטחי ומכני יותר ויותר. בשדה האמנות הציור עדיין נתפס בדרך כלל כמדיום שמשויך למושגים כמו "מגע יד אמן" ו"כישרון", והתוצר הוא אובייקט שאפשר לצרוך אותו. כאן הוא מיוצג באמצעות תיעוד וידיאו המשקף

רח' האומן 26 , קומה 4, א.ת. תלפיות,
ירושלים, 9342180
טל': 02-6797508
שעות פתיחה: יום ב' 10:00–14:00;
יום ה' 16:00–20:00; ו' 11:00–14:00;
ובתאום מראש

شارع هأومان ٢٦، الطابق الرابع،
المنطقة الصناعيّة تلبيوت،
القدس ٩٣٤٢١٨٠
هاتف رقم: ٠٢-٦٧٩٧٥٠٨
صالة العرض مفتوحة أيام الاثنين:
١٠:٠٠-١٤:٠٠
والخميس ١٦:٠٠-٢٠:٠٠
والجمعة ١١:٠٠-١٤:٠٠؛
وبالتنسيق المسبق

artiststudiosjlm.org

מרחב שבו אנשים מתקשרים דרך מסכים ומסכות. המעשה האמנותי בתערוכה מורכב מרעיונותיהם ודעותיהם של אחרים ומתוון דרכם, בדומה לאינספור פעולות והחלטות יומיומיות המושפעות ממנועי חיפוש, אפליקציות ולייקים. בהקשר זה הציור, כמו המציאות שהוא משקף, לא יכול להיות אלא פסטיש של ספקות ורעיונות לא מקוריים.

אופן הליהוק, הבימוי והעריכה של הפרויקט מזכירים תוכניות ריאליטי, שהשחקנים בהן "משחקים" את עצמם ונתונים להתערבויות ומניפולציות מצד הבמאי כאשר הנרטיב שנוצר אינו מפתה מספיק. יחסי הכוחות בין משתתף אחד לשני ובין המשתתפים ל"אח הגדול" הבלתי נראה משקפים את השאיפה לאותנטיות במדיום הדיגיטלי, שאינו יכול אלא להיות משועתק ושטחי. שיחות על ציור גולשות במהירות לדיון על פוליטיקה של זהויות, ואירועים אקטואליים חודרים אל השיחה ומפריעים לניסיון של המנחה להבין את התהליך האמנותי. נראה שבמעבר למרחב האינטרנטי, המשתתפים אינם יכולים אלא לייצג מעין פארודיה מוקצנת של עצמם.

הניסיון של האמן להתחקות אחר תהליך העבודה של הציירים ולקבל "הוראות הכנה" לציור נועד מראש לכישלון, והוא מועבר באמצעות נימה הומוריסטית ואירונית, אך בחוויה של האמן כפי שהיא משתקפת דרך עיניו–שלו יש גם מידה של כנות נואשת. עמדתו היא עמדת המספר הכל–יודע, אבל בו בזמן הוא גם תלמיד שרוצה להבין: בעולם שמלא בהפרעות קשב דיגיטליות, בעולם שבו יחסי ציבור מכתיבים את גורלה של תערוכה ופרובוקציות או מספר צפיות הן מדד להצלחה, מהי בכלל אמנות "טובה"? מהי חשיבותו של התהליך האמנותי? איזה תפקיד יש לאישיות של האמן ולתפיסתו כדמות ציבורית?

הפרויקט הוא המשך טבעי לעבודות קודמות של שמשוני, שבהן הוא מתבונן באופן אירוני ורפלקסיבי על עולם האמנות כחלק מתרבות הצריכה, ושואל את השפה שלו מתוכניות ריאליטי ומתרבות הרשת: ב–2009 יצר שמשוני את עבודת הווידיאו "משחק העונה", שבה תועד הוא עצמו מצייר על בד ענקי, ותנועות הציור שלו מפורשנות על ידי שדרני כדורגל. הסרט צולם ונערך כמו משחק כדורגל עם מהלכים חוזרים ומצלמת רחף. בתערוכת יחיד ב–2007 הוא הציג בקומה השנייה של גלריה נגא את העבודה "הפתיחה". רצפת החדר היתה מצופה עץ, ומתחתיו הושתלה מערכת סאונד ואור המדמה פתיחה של תערוכה. באותו זמן התקיימה בחלל

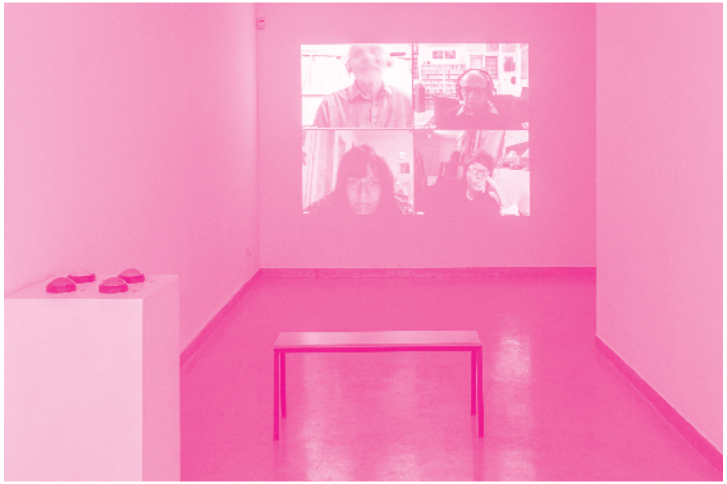

התחתון של הגלריה פתיחה אמיתית של תערוכה אחרת. הפעולה יצרה פער בין שני החללים: מצד אחד החלל העליון הריק, המהדהד את כמיהתו להתמלא, ומצד שני החלל התחתון – הומה, רועש ומלא זוהר.

בשנת 2012 הציג שמשוני את פרויקט הסיום שלו בלימודי התואר השני בבצלאל, "Stony 1.0". סטוני הוא רובוט (זרוע רובוטית שמורכבת על שואב אבק רובוטי) שמתחזק חלקת קבר ומטפל בה בעדינות: מניח עליה אבנים, שוטף אותה ומנקה אותה במטלית לחה. בהיותו מכונה, אפשר היה לצפות שסטוני יעשה את תפקידו ביעילות, אך הוא נכשל שוב ושוב, מפיל את האבנים, נתקע או מנקה את האוויר במקום את חלקת הקבר. כמעין אלטר אגו כפייתי של אמן, הוא כלוא בתוך המאמץ לשמר ולתחזק את שלמות המיצב שלו, אל מול מציאות אלימה ואבסורדית שמאיימת לא לאפשר לאמנות להתקיים. כמו במאסטרצ'אט, גם כאן המעשה האמנותי נדמה כניסיון למצוא משמעות, בעוד המציאות על צדדיה האכזריים והמצחיקים כאחד חותרת תחתיו.

ماسترتشات هو مشروع جديد للفنان ايتمار شمشوني، والذي أعدّ خصيصا ليقدم في ورشات عمل الفنانين في القدس. في اطار المشروع، دعا الفنان أربعة رسامين اسرائيليين، ينتمون الى اجيال وأنماط فنيّة مختلفة، وهم: يئير غربوز، ميريام كفيسا، يتسحاك ليفنه وزويا تشركاسكي، الى سلسلة من الحوارات الافتراضيّة. التقى الرسامون الأربعة بواسطة برنامج دردشة (تشات) وتم توثيقهم وهم يتحاورون الواحد مع الآخر من خلال شاشة الحاسوب. في خلفيّة محادثتهم يُسمع صوت ما يبدو وكأنه "الأخ الأكبر"، لربما هو صوت الفنان نفسه، يرشد الرسامين، يسألهم أسئلة، يوبخهم ويوجههم. تظهر وتختفي خلال محادثة الدردشة مقاطع من نصوص ورموز مصممة بلغة تلفزيونيّة-يوتيوبيّة، معلنة عن التطورات اللاحقة بشكل درامي.

أثناء الحوار، يتم منح المشاركين علامات على ظهورهم - على مدى صدقهم والى اي مدى يكشفون حقيقة أنفسهم؟ وهل يلتزمون بالتعليمات؟ ومع ذلك، فإنه من غير الواضح تماما للمشاهد ما هي معايير هذه العلامات، وعما إذا كان يجري تقييمهم اخذا بعين الاعتبار قدرتهم على الكلام وفقا لقوانين الخطاب الفنيّ، أم وفقا لمعايير «صفراء» لبرامج الواقع (الريالتي شو). يتكثّف شعور الوهم والارتباك هذا عندما يُطلب من الجمهور أن يقرر من الذي سيفوز بلقب ماسترتشات - المتحدث الأفضل من بينهم - من خلال منحوتة تفاعلية وُضعت في مساحة المعرض.

تستقبل المُشاهد عند دخوله الى فضاء المعرض شاشة مُسطّحة، اطارها مُقسمّ الى اربعة، مُعلقة على الحائط، تظهر عليها الاستوديوهات

الاربعة فارغة دون وجود للفنانين. تتوافق الصورة والبيئة التي يُقام فيها المعرض، غاليري في ورشات الفنانين، كما انها تحاكي استوديوهات العاملين في المرفق. يُشدِّد المشهد على الفراغ المستو والرقمي للفضاء الذي يحتمل أن يكون رومانسيا ومشحونا. انه اطار مُجمّد، عصيّ على التأويل، بانتظار ان يمتلئ بالمحتوى. وعلى جدار آخر الى جانب الشاشة يظهر شريط عليه نص لمحادثة الرسامين الاربعة، وكأنها شاشة تلقين دون مذيع او العناوين التي تظهر عند نهاية الفيلم. تترك الاعمال أثرا في بعضها البعض، فهي تعيد إنتاج العمل الفني نفسه وتجعله نافلا واكثر تطرفا في الوقت ذاته. واخيرا، تظهر على جدار آخر لوحة رسمها شمشوني وفقا لتعليمات وملاحظات الرسامين، وكأنها تحية اجلال للانماط الفنية التي يستخدمها كل واحد منهم وردة فعل حزينة على محتوى المحادثة.

يتناول المعرض مكانة الفنون، والرسم كتمثيل "كلاسيكي" لها، في عالم آخذ في التحوّل الى مكان افتراضيّ وسطحي وأكثر ميكانيكية. يُنظر الى الرسم عادة في حقل الفنون كأداة مرتبطة بمفاهيم مثل "لمسة فنيّة" و"موهبة"، والنتاج هو كائن يمكن ان نستهلكه. يتم تمثيل اللوحة هنا بواسطة فيديو يوثقها ويعكس الفضاء حيث يتفاعل الناس من خلال الشاشات والأقنعة. يتكون العمل الفني في المعرض من أفكارهم وآراء الآخرين التي يمثلونها، مثل عدد لا يحصى من الإجراءات والقرارات اليومية المتأثرة من محركات البحث والتطبيقات واللايكات. في هذا السياق فان اللوحة، كالواقع الذي تعكسه، لا يمكن ان تكون سوى معارضة ادبية لشكوك وأفكار غير مبتكرة.

طريقة اختيار الأدوار والاخراج وتحرير المشروع تذكرنا ببرامج الريالتي، حيث يلعب "الممثلون" ذواتهم، بينما يخضعون لتدخل وتلاعب المخرج في اللحظة التي لا تعود فيها القصة جذابة بما فيه الكفاية. علاقات القوة بين مشارك وآخر وبين المشاركين و"الأخ الأكبر" الغير مرئية، تعكس الرغبة بالاصالة في البيئة الرقمية، التي لا يمكنها إلا أن تكون مستنسخة وسطحيّة. نقاشات حول الرسم تنزلق بسرعة الى نقاش حول سياسات الهوية، والأحداث الجارية تتغلغل الى الحوار وتشوِّش على الموجه امكانية فهم العملية الفنية. يبدو انه فيما عدا الفضاء الإنترنتي، ليس باستطاعة المشاركين الا تمثيل نوعا من المحاكاة الساخرة المبالغ فيها لأنفسهم.
محاولة الفنان اقتفاء أثر صيرورة عمل الرسامين وتلقي "تعليمات اعداد" للوحة يتم تلقينه اياها بخليط من روح الدعابة والسخرية، هي محاولة معدة مسبقا لتفشل، ولكن تجربة الفنان كما تظهر من خلال عينيه تشير الى درجة من الصدق اليائس. موقفه هو موقف الراوي الذي يعرف كل شيء، ولكنه في نفس الوقت طالب يودّ أن يفهم: في عالم مليء باضطرابات انتباه رقميّة، حيثٌ تملي العلاقات العامة فيه مصير معرض، بينما تصبح الاستفزازات أو عدد المشاهدات مقياس النجاح، هل من امكانية لتحديد الفنّ الجيد، اصلا؟ ما هي أهمية العملية الفنية؟ ما هو الدور الذي تلعبه شخصية الفنان وتصوره كشخصية عامة؟
المشروع هو استمرار طبيعي لأعمال سابقة لشمشوني، والتي رصد من خلالها بطريقة ساخرة وارتكاسيّة عالم الفنون كجزء من ثقافة الاستهلاك، مستعيرا لغة برامج الريالتي وثقافة الإنترنت: ففي معرضه المنفرد لعام ٢٠٠٧ قدّم في الطابق الثاني من غاليري نوعا العمل

the artists' personalities play, and their perception as public figures? The project continues the themes and methods of Shimshony's earlier work, in which he regards the art world ironically and reflexively as part of consumer culture, and borrows his language from reality TV and online environments. In 2009, Shimshony produced the video "Game of the Season", in which he is documented painting on a huge canvas, while his painting movements are interpreted by soccer commentators. The film was shot and edited like a soccer match, with repeat sequences and hovering cameras. For his solo exhibition at Noga gallery in 2007, he presented the piece "The Opening" on the gallery's second level: The space's floor was covered in a wood layer, under which a sound and light system simulating an exhibition opening had been planted. At the same time, a real opening of a different exhibition took place on the floor below. The action created a gap between the two spaces: On the one hand the empty upper space, which longs to be filled, and on the other – the crowded, loud and glamorous one downstairs.

Shimshony went on to present "Stony 1.0", his final project for Bezalel's MFA program (2012). Stony is a robot (robotic arm connected to a robotic vacuum cleaner) who maintains a stone grave with gentle care: he lays rocks on it, washes it and wipes it with a moist towel. As a machine, one would expect Stony to do an efficient job, but he fails repeatedly, dropping the stones, stumbling and cleaning air instead of the grave. As a kind of alter ego of a compulsive artist, he is imprisoned in an endless effort to maintain his installation's perfection. All the while, he is engaged in an activity which solemnly reminds the viewer of the violent and absurd surrounding reality, which threatens to prevent art's very existence. As in "Masterchat", here too the artistic act is a futile attempt to find meaning, while reality, whether cruel or humorous, undermines it.

"الافتتاح". كانت ارضية الغرفة مغطاة بالخشب، وأسفلها وضع نظام صوتي وضوئي يحاكي افتتاح معرض. في نفس الوقت الذي اقيم في الطابق السفلي للغاليري افتتاح فعليّ لمعرض آخر. خلق العمل فجوة بين الفضائين: من ناحية الفضاء العلويّ الفارغ والذي يتوق الى ان يعجّ بالبشر والفضاء السفليّ - مزدحم، صاخب ومتألق.
في عام ٢٠٠٩، انتج شمشوني عمل الفيديو "لعبة الموسم"، والتي وثّق من خلالها نفسه وهو يرسم على قطعة قماش هائلة، بينما يصاحب حركاته مذيع كرة قدم. تم تصوير وتحرير الفيلم وكأنه لعبة كرة قدم مع تكرار بعد الخطوات واستخدام كاميرا محلقة.
عام ٢٠١٢ قدم مشروعه النهائي للقب الماجستير في بتسلئيل، تحت عنوان «Stony ١,٠". ستوني هو روبوت (ذراع روبوتية مركّبة على مكنسة كهربائية روبوتية) يقوم بصيانة قبر ويتعامل معه بلطف: يضع عليه الصخور ويغسله وينظفه بقطعة قماش مبللة. كآلة، كان من المفترض ان يؤدي ستوني عمله بكفاءة، لكنه فشل مرارا وتكرارا، أوقع الحجارة، عجز عن الحركة أو قام بتنظيف الهواء بدلا من القبر. وكأنه شكل من اشكال الأنا القسريّة، سجين جهود محاولة الحفاظ على سلامة عمله التركيبي في اطار واقع عنيف وعبثي يهدد الفن بالانقراض. كما في ماسترتشات فهنا ايضا، يبدو الفعل الفنيّ كمحاولة لايجاد معنى، بينما يستأنف الواقع على جانبيه القاسي والمضحك في آن، عليه.

with content. The transcription of the four painters' conversation runs across another wall like a teleprompter with no anchor, or like the rolling credits of a film. The works echo and double each other, bringing the act of art production to its extreme, and thus making it superfluous. Finally, a painting is presented, made by Shimshony following the painters' instructions and remarks, a homage of sorts to each of their styles, and a melancholy response to their conversation's content.

The exhibition is concerned with the position of art, and painting as its "classic" representation, in an increasingly virtual, flat and mechanic world. In the art field, painting is still largely perceived as a medium associated with such terms as the "artist's hand" and "talent", and its products are still objects that can be consumed. However, painting's representation here as a theoretical discussion in a video, reflecting a space in which people communicate through screens and masks. The art in the exhibition is composed of other people's ideas and opinions, and is also mediated through them, in the same way that countless daily decisions and actions are influenced by search engines, applications and likes. In this sense painting, just like the reality it reflects, cannot be but a pastiche of unoriginal ideas and doubts.

The project's casting, directing and editing style bring to mind reality shows, in which actors "portray" themselves, but are also subject to interventions and manipulations by the director when their own narratives fail to deliver. The power relations between the participants, and between them and the invisible "big brother", reflect an urge for authenticity in the digital medium, which cannot help but remain replicated and superficial. Conversations about painting quickly slip into a discussion of identity politics, and current events invade their talk, disturbing the moderator's attempt to

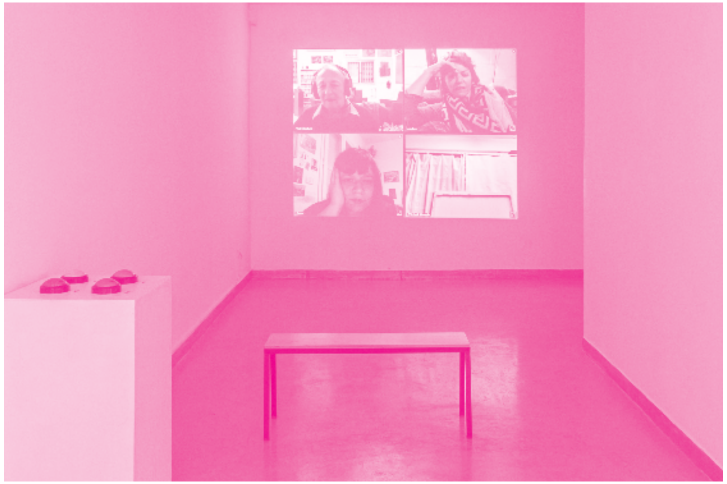

understand the artistic process. It seems that in their crossover to the online space, the participants cannot help but represent a type of radicalized parody of themselves.

The artist's attempt to mimic the painters' process and receive a "prescription" for a painting is destined to fail from its outset, and is portrayed humorously and ironically. Nonetheless, there is also a certain honesty and even desperateness in the artist's experience, as it reflects through his own eyes. His position is that of the all-knowing narrator, but at the same time he is also a student that wants to understand: in a world rife with digital attention disorders, where an exhibition's success is dictated by public relations and where provocation or viewing hits are a measure of accomplishment, what is "good" art? what is the artistic process' significance? what role do

Art Cube Artists' Studios
MasterChat
May 2015- July 2015
Solo exhibition – Itamar Shimshony
Curator: Maayan Sheleff

26 HaOman St., 4th floor, Talpiot
Industrial Zone, Jerusalem, 9342180
Tel: 972.2.6797508
Gallery hours:
Mon. 10:00-14:00;
Thurs. 16:00-20:00;
Fri. 11:00-14:00;
and upon request

artiststudiosjlm.org

Masterchat is a new project by Itamar Shimshony, created especially for Art Cube Artists' Studios. Shimshony invited four Israeli painters of different generations and styles (Yair Garbuz, Miriam Cabessa, Itzhak Livne and Zoya Cherkassky-Nnadi) to hold a series of virtual conversations. The four painters met via chat program and were documented as they sat talking to each other, each in front of their computer screen. In the background, the voice of a "big brother" of sorts – perhaps the artist himself – directs the painters' conversation, asks them questions, scolds and guides them. Texts and symbols which seem to be taken from a reality TV show or a youtube channel appear and dissolve during the chat, dramatically announcing the upcoming developments.

As they participate in the conversation, the Masterchat candidates receive points on their performance – Are they being honest? To what extent are they exposing themselves? Are they following directions? At the same time, the viewer is unclear about what the grading criteria is, and whether they are being judged on their ability to speak according to artistic discursive conventions, or perhaps by the rating rules of reality TV? The feeling of confusion is further increased by the fact that the audience is also requested to choose which of the participants will win the "Masterchat" title, using an interactive sculptural object placed in the exhibition space.

On the wall that greets the visitors as they enter the gallery, the four painters' empty studios appear on a split screen. However, unlike the video of their conversation, projected further inside, in this image the studios are still and empty, without the painters' presence. The image recalls the exhibition's relation to its near environment, a long corridor of artists' studios. It also emphasizes the flattened, digital emptiness of a space otherwise loaded with so much romantic potential. The frame is frozen, indecipherable, waiting to be filled

Itamar Shimshony

MasterChat

978-965-7655-03-0

יאיר:
התקבל
פיקאסו.
יצחק:
רואים שאני
מסמיק,
רואים?

סדנאות האמנים
Artists' Studios

סדנאות האמנים -
גלריה ת(א)עשייה, ירושלים
מאסטרצ׳אט
מאי-יולי 2015
תערוכת יחיד - איתמר שמשוני
אוצרת: מעין שלף

ניהול: לי היא שולוב
יועצת אמנותית: מעין שלף
עוזרת מנהלת: לירון כהן
צוות: גלית עטול, אפרת אוחיון, ז׳אק פימה
הפקה: סדנאות האמנים

קטלוג
עיצוב: נועה סגל
טקסט חוברת קטנה: מעין שלף
טקסט: תמלול של עבודת הוידיאו ״מאסטרצ׳אט״
עריכה עברית: יסמין הלוי
תרגום לאנגלית ועריכה: אדלה יעבץ
תרגום לערבית: יסמין דאהר

צילום התערוכה: תום בוקשטיין
פריימים מוידאו: ניר וקסמן

תודות: רונן לייבמן, אסף אשרי, נעה שמשוני,
דפנה גבאי, יעל פרנק, ניר סגל, סטודיו פור ריל,
דאנה איבגי, גלעד פריד, איתן מן, יאיר עוזיאל,
דניאל ירקוני, עירית שלג, ניר וקסמן, משפחת שמשוני
תודות מיוחדות: יאיר גרבוז, מרים כבסה, יצחק לבנה,
זויה צ׳רקסקי נאדי

חברי הוועד המנהל: דניאל פויכטונגר יו״ר,
קרן אבלו, דפנה גוטמן, אולגה טריפ,
מיה מוצ׳בסקי פרנס, צחי שניצר.

גלריה ת(א)עשייה נוסדה הודות לתמיכתן הנדיבה
של קרן ג׳ורג׳ וג׳ני בלוך, קרן ד״ר גאורג וג׳וזי גוגנהיים
וקרן אדולף ומרי מיל ופועלת בסדנאות האמנים
בסיוע קרן לויד, באמצעות הקרן לירושלים

קטלוג התערוכה הופק בתמיכת הקרן לירושלים
מתנת קרן סאלי פרומר, שוויץ

© סדנאות האמנים 2015
מסת״ב: 978-965-7655-03-0

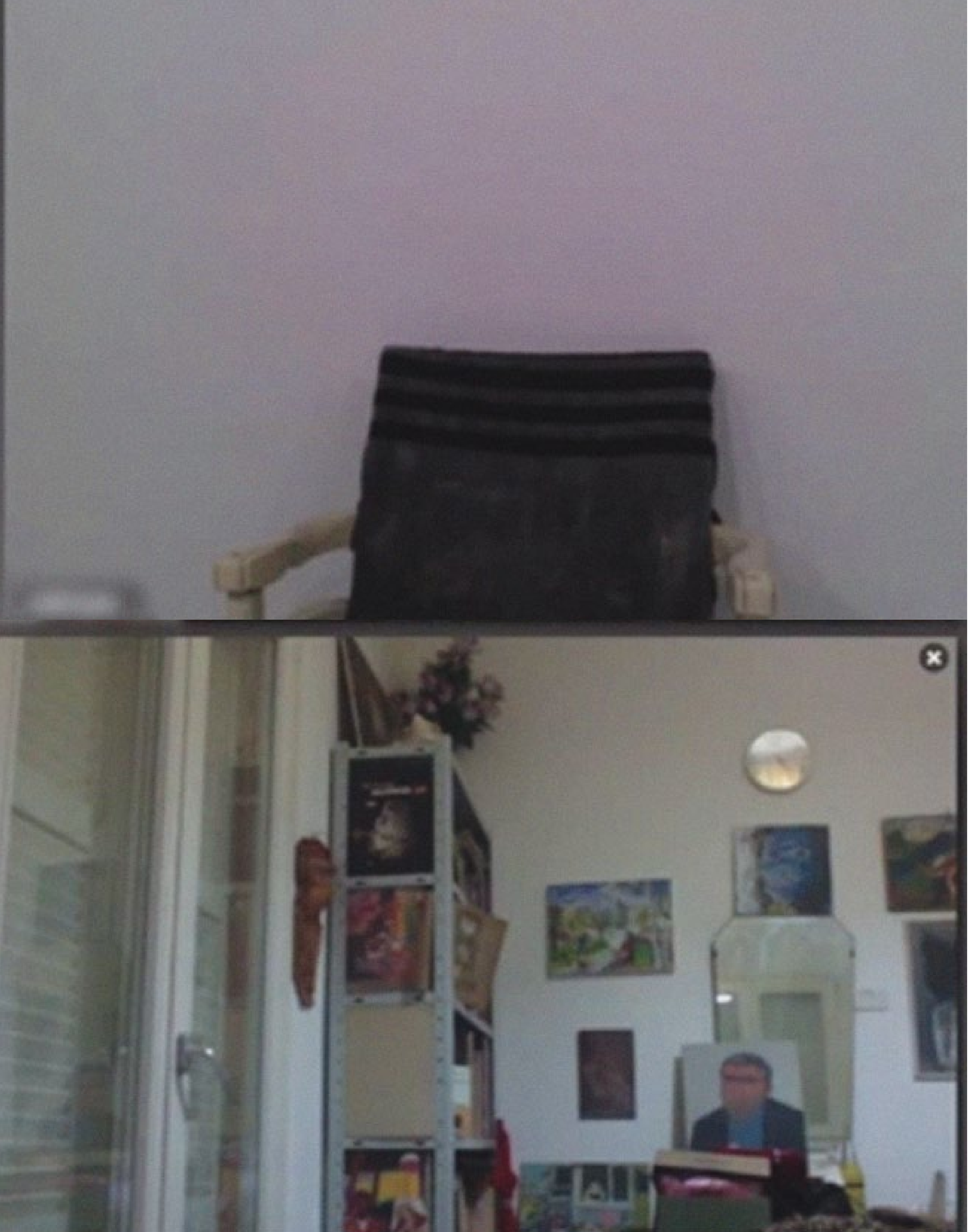

סדנאות האמנים
Artists' Studios

ورشات الفنانين -
صالة عرض متسّع الفنون، القدس
ماسترتشات
أيار ٢٠١٥ - تموز ٢٠١٥
معرض فردي لايتمار شمشوني
القيّمة على المعرض: معيان شلاف

إدارة: لي هي شولوف
المستشارة الفنيّة: معيان شلاف
مساعدة المديرة: ليرون كوهين
الطاقم: غاليت عطول، افرات اوحيون، جاك فيمة
إنتاج: ورشات الفنانين

الكرّاس
تصميم: نوعا سيغال
المقالة في الكرّاس القصير: معيان شلاف
نص: تدوين محادثة عمل الفيديو "ماسترتشات"
تحرير لغوي للعبريّة: ياسمين هليڤي
ترجمة للانجليزيّة وتحرير: اديلا يعقّتس
ترجمة للعربية: ياسمين ظاهر

تصوير المعرض: توم بوكشتاين
لقطات من الفيديو: نير ڤاكسمان

نشكر كل من: رونين ليبمان، اساف اشري، نوعا شيمشوني، دافنا غباي، ياعيل فرانك، نير سيغال، استوديو "فور ريل"، دانا افجي، غلعاد فريد، ايتان مان، يئير عوزيئيل، دانيال يركوني، عيريت شيلج، نير ڤاكسمان، عائلة شيمشوني.
شكر خاص لكل من: يئير غربوز، ميريام كفيسا، يتسحاك ليفنه، زويا تشركاسكي - ننادي

أعضاء مجلس الادارة: رئيس الادارة -دانيئيل فويختفنجير، كيرن ابلو، دافنا غوتمان، اولغا تريب، مايا موتشافسكي فرانس، تساحي شنايتسر.

أقيمت صالة العرض متسّع الفنون بدعم سخيّ من صندوق جورج وجيني بلوخ، صندوق د.جورج وجوسي جوجنهايم وصندوق أدولف وماري ميل وتنشط الصالة في ورشات الفنانين بمساهمة من صندوق لفيد من خلال مؤسسة صندوق القدس

يصدر كرّاس المعرض بدعم من صندوق القدس، هبة من صندوق سالي فرومير، سويسرا

© ورشات الفنانين، ٢٠١٥

מנחה:

שלום, ערב טוב לכם וברוכים הבאים לתוכנית חדשה וראשונה מסוגה בישראל - מאסטרצ'וס, המשודרת בתוך גלרית אומנות. רגע לפני שנחשוף את ארבעת הציירים שנבחרו אחרי מיונים ארוכים ומתישים, נספר לכם שכל סטודיו אליו הציירים נכנסו נותק לחלוטין מהעולם החיצון. הכנסנו מצלמה שתתעד את הוידיאו צ'וס בין הציירים. כל אחד מהם הוא אמן נלהב עם המון אהבה לאומנות ולסטודיו. הם יתמודדו עם משימות צ'וס שונות שכל מטרתן היא להוכיח לשופט שלנו ולכם בגלריה, שהם אלה שראויים לתואר הנכסף- המאסטרצ'וס של ישראל. איך מנצחים במשחק הזה? אתם צריכים לקבוע מי הכי מוצא חן בעיניכם! עם מי אתם הכי מזדהים? מי יצליח לדבר על אומנות הכי טוב? מי נאמן לאמת שלו? ומי צייר יותר טוב? אתם תחליטו ותקבעו.

חברים, הנה זה בא.

הציירת הראשונה שתכנס לסטודיו היא מרים כבסה.

המתמודדת הבאה שתיכנס לסטודיו שלה היא צויה צ'רקסקי נאור.

המתמודד הבא הוא יצחק ליבנה.

ואחרון אבל חביב, קבלו את יאיר גרבוז.

ועכשיו -
קבלו את ארבעת המופלאים שלנו בצ'וס ראשון
וסוער עם השופט.

שופט (מנחה):
שלום ציירים.
המשימה הראשונה שלכם היא לדבר על ההבדל בין יצירה במקום אחר לבין יצירה בישראל. האם יש השפעה של המקום על האומנות?

יצחק: אני רק יכול לנסות לחשוב על התקופות שבהן עבדתי בחו"ל. בניו יורק למדתי, הייתי בתואר השני שלי בהאנטר ועם העבודות שעשיתי בניו יורק בעצם הגעתי לארץ, והיה ברור לגמרי שאלה עבודות אמריקאיות. זאת אומרת, גם התגובות שקיבלתי וגם מה שאני ראיתי והשוויתי. אני חושב שהקשר בין המקום לעבודה, לפחות אצלי הוא ישיר ומאד מאד חריף. זאת אומרת, אני מגיב לסביבה שלי, למקום שאני גר בו, לדרך מהבית לסטודיו, לנופים שאני רואה, למקומות שאני נמצא בהם, לשפה שאני שומע, ואני חושב שכל מה שאני עושה הוא כזה.

יאיר: אנחנו לא המצאנו אף שפה. איך זה ומדוע - רק שניה, סליחה. הלו..

יצחק: הוא לא מוותר על אף שיחה... יאיר מבוקש עכשיו חי או מת...

יאיר: בסדר יצחק, אני באמצע משהו, אטלפן אח"כ

מרים: כשאני פעלתי, התחלתי ליצור או למדתי בשנות התשעים, האינטרנט עוד לא היה בכזו תנופה שהיום אין בכלל את ההרגשה הזאת של איפה אתה נמצא. היום אין לזה משמעות. אני יכולה להיות איפה שאני רוצה ולהרגיש שייכת למה שאני רוצה כי אני מחוברת לכל מקום.

יאיר: אבל קודם כל מרים, קודם כל שאלה, נגיד, כמעט כל פסיכולוג מתעסק בזה, למרות שאנשים קצו בדבר הזה אבל איפה נולדת? עם מה נולדת? זה הדברים שמבטאים את כושר השיפוט שלך. ובעיני מה שמבטא את כושר השיפוט שלך הוא ראשוני במעלה. זה ישנו באמנות של כל אחד, מה שקוראים גירסא דינקותא.

מרים: אני אקח את זה למצב יותר קיצוני ואני אגיד לך שאין עולם בכלל. יש רק אותי.

אין עולם. העולם הוא כל מה שאני חושבת על העולם, איך שאני חווה את העולם, איך שאני מדמיינת אותו ואיך שאני רואה אותו ואנשים שבו הם אנשים שאני מזמינה ומדמיינת וממציאה אותם וכל מה שקשור לעולם - אני מרכז העולם. ואני חווה את העולם דרך המרכז הזה. אין מרכז אחר, אין. אתה לא קיים מבחינתי. אף אחד לא קיים. מבחינתי זה העולם. בחוויה הזאת שאני מרכז העולם אין משמעות של מקום. זאת אומרת כן, אני יכולה להגיד, כן, אני נולדתי בקזבלנקה ועברתי לשם ומשם הייתי ילדת חוץ ואספר לך סיפורים - בסופו של דבר אני מרים בתוך הראש שלי, שהסתובבה בתוך הראש הזה וחוותה את החוויות האלה ובסוף מצאה את עצמה מערבבת צבעים ומציירת, זה כאילו יישות כל כך אה... שחווה את העולם דרך עולמה, כן?

יצחק: את חושבת שהעבודה שלך הייתה מתפתחת באותו אופן אם היית כאן או בניו יורק?

מרים: יכול להיות שהייתה מתפתחת יותר גם, מי יודע? אני לא יודעת.

יצחק: לא, אבל השאלה אם לא יותר או פחות אלא אם הן היו אותן עבודות אם היית נשארת כאן?

מרים: יכול להיות ויכול להיות שלא... אין לי מושג, האמת שבאמת, בכנות, לא יכולה לענות על זה.

יאיר: לא יכול להיות שאנחנו לא חלק, נניח, באיזשהו אופן, חלק זה אומר שאתה קולט שאתה פולט, שאתה מושפע. כמו שלא יכולים לא להיות חלק ממה שקורה בעולם. לא יכולים שלא להיות מושפעים מאיפה שאתה בא ממנו.

יצחק: יאיר, זה לא קטגורי. זה, אה... מרים אומרת שהיא מדברת על עצמה.

מרים: הלוואי והציור שלי לא היה כל כך קשור למחשבות שלי. ההיפך, אני רוצה שהציור שלי הוא יהיה המורה הכי טוב שלי.

יאיר: ניסיתי לרגע גם שלא לדבר רק כל אחד על עצמו, כי בשאלת המקום, למשל...

מרים: למה לא..?

יאיר: לא רק, לא...

מרים: אה, אוקי

מנחה: זויה, מה דעתך על העניין?

זויה: אני כאילו נולדתי בקייב. עיר נורא יפה, כאילו, זאת אחת הערים הכי יפות באירופה וכשבאתי לפה הכל נראה לי מכוער. כאילו, ממש. וממש לא הבנתי מה לצייר. גם באתי כזה מרקע קלאסי יותר אז

אהה... שם היה ברור שהולכים לצייר בכל מיני מקומות כאלה של ישנים יותר, כזה לפני מאה שנה. אז כשבאתי לארץ אני ממש לא הבנתי כאילו איפה ללכת לצייר, כי אז היה כזה ציור שהוא כאילו בנוף, בשטח כזה. אבל כאילו לאט לאט כזה זה השתפר. כאילו, לא הנוף אלא איך שאני הרגשתי אותו.

יצחק: הנוף עדיין נראה לך מכוער?

זויה: מכוער פחד

מנחה: תודה רבה ציירים. נתראה בפעם הבאה.

יאיר: נתראה בפעם הבאה?

מנחה: כן, בפעם הבאה.

יאיר: אה?

מנחה: כן.

יאיר, **זויה**, **יצחק** ו**מרים**: ביי ביי

יאיר: איך סוגרים את זה?

מנחה:
בודדנו את שני המופנמים שלנו, זויה ויצחק, כדי לראות אם יצליחו להפתיע אותנו.

יצחק: איפה שני השותפים שלנו היום? מה קרה לשותפים שלנו?

זויה: נראה לי היום זה רק אנחנו אבל...

יצחק: אה... לא ידעתי. חשבתי שהם הבריזו.

זויה: אה... לא...

יצחק: חשבתי שכל רגע הם יצטרפו, אבל אה... עכשיו אני מבין שזה היה מתוכנן.

מנחה: שלום, ציירים. אם הייתם יוצרים ציור יחדיו, כיצד הוא היה נראה?

יצחק: טוב, זה נורא פשוט, כל אחד בתור שלו. אני מצייר ואז אני נותן לך ואת מציירת על הציור שלי ואז אני מצייר על הציור שלך וגמרנו.

זויה: היית נותן לי לצייר על הציור שלך?

יצחק: בטח, בטח, דווקא זה מה שמעניין. לראות אה... כמו דיאלוג, כמו שאנחנו מדברים אז במקום לדבר מציירים.

זויה: יש צייר כזה רוסי שקוראים לו יצחק לויטן שכאילו הוא כזה צייר כזה...

יצחק: אני מכיר את לויטן, אני מכיר את לויטן...

זויה: הוא כזה ממש לא יודע לצייר אנשים אז כל פעם שהוא היה צריך בן אדם בתוך הנוף שלו הוא היה... אני חושבת שגם היה עוד איזה צייר שכל הזמן הוא היה מבקש ממנו לצייר לו בן אדם, כי הוא לא יכול היה לעשות את זה...

יצחק: זה מאד יפה כי במקום לדבר אז מציירים. וכמו בדיבור, אפשר להגיד דברים בשקט, אפשר לכעוס, אפשר לצחוק, אפשר לעשות הכל אבל בציור.

זויה: קורה לי הרבה שאני קשה לי להתחיל כזה... אני מסתכלת אצל כולם ואז אני מתחילה נגיד להעתיק ממישהו שנראה לי הכי מוצלח. ואז בסופו של דבר זה נגמר במשהו אחר, כן? אבל בהתחלה אני קצת מעתיקה לפעמים.

יצחק: אם אני אתן פעם קורס על - יש לי חלום כזה, פנטזיה - איך לצייר קיטש כמו שצריך. קיטש, קיטש

אמיתי, לא סתם ציור רע. אז אה... למשל, זה משהו שאפשר לתרגל. וזה יכול לתת תוצאות מעניינות מאד.

זויה: כן, זה נראה לי יכול להיות מחלקה שלמה לקיטש, כי יש לו כל כך הרבה גוונים שאפשר לעשות את זה ארבע שנים.

יצחק: נכון...

זויה: אני יכולה להמליץ לך על כמה מרצים שיכולים... אבל אולי לא בטלוויזיה...

יצחק: השאלה אם נגיד אם אנחנו... אם אני ואת מציירים ציור ביחד אז איך אנחנו מחלקים את העבודה? זאת אומרת, אני למשל טוב ברקעים. אני מוכן לצייר לך רקע.

זויה: אני טובה באנשים

יצחק: אז אה...

זויה: לא יודעת, אני אוהבת... זה ממש מעניין אותי. אז אם בא לך אז אפשר להיפגש off the record

יצחק: כן, אני יכול לצייר כמה רקעים, כמה סוגים של רקעים, לתת לך לבחור ואז את מחליטה מה מעניין אותך ואז אה...

זויה: אני יכולה לעשות הזמנות. אם למשל בא לך דמות מסויימת בתוך נוף...

מנחה: תודה זויה. תודה יצחק. לילה טוב.

יצחק: אוקי, ביי להתראות.

זויה: ביי

מנחה:
האווירה בסטודיו מתחממת. האם האומנים יהיו מוכנים לחשוף את הסוד הגדול - איך מתחיל ציור?

מנחה: שלום ציירים. יצחק נעדר היום מסיבות אישיות. השאלה להיום היא איך אתם מתחילים ציור.

יאיר: אתה רואה שנתחיל? יאללה...

מרים: פתאום זה קצת מוזר לי לחשוב איך מתחילים ציור. אני אוהבת לגעת בצבע, אני אוהבת איך שצבע, את החיים של הצבע. אני אוהבת איך צבע חי. זאת אומרת יש בזה משהו מאד אה... שאני לא כל כך יודעת מאיפה... לאן זה הולך. אני הרבה פעמים לא יודעת לאן זה הולך. חלק מהתהליך שלי להכין את עצמי, אני צריכה לשבת המון זמן ולא לעשות כלום. כאילו להכין את הגוף שלי ל... כמו... זה קצת התרגשות כזאת שאני בונה את המומנטום שלה... שעוד מעט אני הולכת להתקרב לציור, עוד מעט אני הולכת לגעת בו, עוד מעט הולכת להרטיב את המשטח הזה. כאילו יש כזה מומנטום שאני ככה, אני מרגשת את עצמי לקראת הרגע.

יאיר: זה נורא יפה. בעצם נורא פיזי.

מרים: אני נורא כאילו, אני יודעת שמה שקורה שם קורה בגלל שעשיתי אותו אבל גם קורה בטעות

יאיר: הכי חשוב לי זה לשכוח. לשכוח מה אני יודע, לשכוח מה אני רוצה, מה אני מבין. לשכוח את הציור הקודם, הכי חשוב מהכל. ואני לרוב חושב על איזו פרוצדורה קטנה. זאת אומרת, אני חושב במושגים של שטח שאני רוצה לכסות אותו במשהו. אני חושב משהו נורא קטן לפני שאני מתחיל ציור. אני מצמצם את זה לאיזה רצון טכני קטן נניח לצייר בלי גרונד. לצייר על גרונד אדום...

זויה: אני... אצלי זה גם משתנה לפי תקופות, אבל בארבע השנים האחרונות חזרתי לצייר מהתבוננות כמו שזה היה כשהייתי תלמידה בבי"ס. אז כל הציורים שלי עכשיו זה מבוסס על משהו שאני או ראיתי במציאות, כאילו משהו שקשור לזיכרון שלי או שמבוסס על סקיצות - כלומר אני הולכת לצייר בחוץ בכל מיני מקומות. אז הרבה פעמים אני יושבת שם ואז עושה איזושהי סקיצה ואחר כך אני מבינה שאני רוצה להגדיל את זה להיות ציור. אבל כאילו בארבע השנים האחרונות אני אף פעם לא מציירת משהו שלא ראיתי בצורה כזאת או אחרת.

מנחה: מישהו מכם יכול לענות לי כיצד מסיימים ציור?

יאיר: זה מוזר. אצלי, אני לא מרגיש שאני סיימתי ציור עד שלא שטפו אותו עיניים זרות, נקרא לזה ככה. לא אכפת לי של מי. זה יכול להיות דוור ששם מכתב בתיבה... אני לא יכול לצאת מהסטודיו כשגמרתי ציור בלי שמישהו עשה סריקה עם העיניים. אפילו לא אכפת לי מה הוא אומר ואם זה מוצא חן בעיניו או לא. זאת הצורה שבה אני מסיים ציור. דרך אגב אני נורא מבסוט שאני מסיים. אני לא מתעניין בשלב האמצעי. בזמן העבודה אין לי שום הנאה מזה.

זויה: באמת? לא קורה לך נגיד שאתה רוצה לחזור למשהו שעשית לפני כמה זמן? אחרי שמישהו ראה אותו ואחרי שחתמת?

יאיר: בוודאי, בוודאי. וגורם לי להתחרט. אבל בשלב הזה מההתחלה, שדיברנו עליה קצת, ועד הסוף אני צריך נוכחות פיזית ברגע הסיום של הציור.

מנחה: מעניין אותי לדעת האם למוסיקה יש השפעה על תהליך היצירה שלכם?

זויה: אני ממש לא. אני לא אוהבת לא צלילים ולא מוסיקה. אני יש לי אטמי אוזניים, זה החברים הכי טובים שלי. אני גם בכלל, אני אלרגית לצלילים. צלילים משגעים אותי. אז נגיד, גם בעלי שהוא רואה טלוויזיה אני קניתי לו אוזניות באלף שקל בשביל שאני לא אשמע גם את הצפצוף הקטן הזה של האוזניה כי זה מוציא אותי מדעתי.

יאיר: מכיוון שאחד הדברים שהכי מעניינים אותי בעולם זה אידיוטיזם אז לפעמים אני גם שומע מוזיקה שחבריי באים ואומרים לי "אתה השתגעת?" וכל פעם שמישהו נד לי שאחד נע בראשו אני יודע שקרה משהו טוב. דרך אגב, מוזיקה מזרחית אני אוהב באמת. מוזיקה ים תיכונית היום אני לא אוהב אבל פעם נורא אהבתי, זה נורא שעשע אותי לשמוע את הפשטות של המלים או את העלגות של המלים והיית שם את זה בקולי קולות בסטודיו ומצייר מה שאני מצייר.

מרים: המעניין הוא שדווקא הבחירה המוזיקלית של כשאני מציירת היא כבר איזה עשרים שנה אותו הדבר. זה קצת סטיה, אני חייבת להודות. אבל אני שומעת רק את גלן גולד פסנתר, באך. זה הדבר היחידי שאני יכולה לשמוע כשאני מתחילה לעבוד. גלן גולד מבחינתי לוקח אותי למקום של ההפסקה נגמרה, הנה הצלצול, הנה עכשיו אני הולכת לעבוד, הנה עכשיו אני נכנסת למוד הזה. זה כמו... יש משהו בזה של איזה באמת המקום של סוויץ' כזה שקורה.

מנחה: זהו לעכשיו. תודה ציירים. נתראה בזום הבא.

יאיר, **זויה**, **יצחק** ו**מרים**: ביי, לילה טוב, תודה.

מנחה:
ההתרגשות בשיאה. רגע לפני הזום האחרון לפרק נביט בסיכום הנקודות של השופט שגם הוא ישוכלל בתוצאה הסופית... שיוויון בין זויה למרים, יאיר מהלך על חבל דק ויצחק שומר על מאזן נקודות יציב, אבל הכל עוד פתוח ותלוי רק בכם. ולסיום, בואו נראה עד כמה כנים האומנים שלנו יכולים להיות.

יאיר: שלחתי להם. החזירו לי מייל כעבור שעה, "כל מילה בסלע, הנאום הזה זה בוקס בבטן. זה האמת כולה באופן מדוייק. אתה תנאם ראשון או מקסימום שני כי אחריך אפשר לנעול את העצרת." עכשיו הם אומרים שלא שלחתי להם. להגיד שלא שלחתי? אתה מבין, שקרנים עכשיו יש בשלטון מספיק, למה צריך להחליף את השלטון? אני הולך ברחוב עושים לי ככה עם הבוהן המון המון אנשים. אני אומר להם שזה מה שמראה שאת שאר האצבעות הם לא צריכים...

מנחה: באנו לכאן לדבר על אומנות. התבקשתם לדבר אחד על היצירות של השני. זויה תתחילי בבקשה.

זויה: הנה, בדיוק יש לי ציור של יאיר. עכשיו זה כזה דיוקן עצמי של יאיר.

יאיר: זה פוגרום של יהודי ביהודיה.

זויה: כן, זה ציור... שאני מכירה את המקור שלו. כי זה ציור של צייר אוקראיני, ניקולאי פומננקו, וזה נמצא במוזיאון לאמנות אוקראינית בקייב, העיר שממנה אני באה.

יאיר: מצוייר שם בחורה שעשתה משהו. נגיד דיברה עם בחור או התנשקה עם בחור...

זויה: כן, זה איזשהו סיפור שהוא קרא בעיתון על בחורה יהודיה, שהיא אני לא יודעת מה היא עשתה עם הבחור הזה בדיוק, אבל כל הכפר עשו לה לינץ'.

יאיר: אני זוכר שאחרי מלחמת ששת הימים, הקיבוץ, נסענו כולם לרמת הגולן. אז ראו טנק שרוף, התחילו לשיר כולם. אמרו להם: "חבר'ה, זה שלנו", התחילו לבכות כולם. אבל הטנק שרוף, איך שלא יהיה. כשאני באתי לתערוכה האחרונה שלך ברוזנפלד, שזה היה לא מזמן, ממש לא מזמן, אני די קיבלתי שוק. כי אני בזמן האחרון מעתיק ציורים של ציירים כושים חובבים...

יצחק: יאיר, לפני שאתה מסתבך שוב - אסור להגיד כושים.

יאיר: אני יודע... אבל אני מסתבך...

יצחק: הוא מסתבך שוב ושוב...

יאיר: העבודות גדולות, קטנות, של כל מיני כאלה... חבר'ה...

מרים: הגודל לא קובע, העיקר כושים...

מנחה: מר גרבוז, צא בבקשה מהסטודיו. יצחק, אתה רשאי להמשיך.

יצחק: כשראיתי את העבודה שלך נזכרתי בסיפור של ריכטר, שסיפר איך בתור ילד הוא גמר לאכול ספגטי יום אחד מהצלחת. ואז נשארה שם שכבה של שומן אדמדם, על הצלחת. והוא התחיל לשחק עם האצבע. וראה שיצא לו ציור. והוא תיאר את זה כחוויה מכוננת מבחינת ההחלטה שלו להיות צייר. ומאז כל פעם שאני רואה את הציורים שלך אני נזכר בסיפור שלו עם הספגטי עם אה... אני חושב בהקשר של העבודה שלך איך כל כך הרבה... איזה גוף עבודות עצום נוצר בזכות דבר כל כך פשוט, כל כך קטן, כמו זה שהמצע הוא אטום, הוא לא סופג. ומה קורה כשהמצע לא סופג. אפשר להמשיך לעבוד על הצבע בעצם עד אינסוף. וזה מקסים אותי איך דבר כל כך קטן, וכאילו חסר חשיבות משנה לגמרי את האופן של הציור.

מנחה: מר גרבוז, אתה יכול לחזור.

מרים: יפה מאד. דווקא חשבתי עליך בגלל המשימה הזאת, השיעורי בית של להסתכל על העבודות שלך. האמת שהיה מאד מעניין בשבילי. מה שהיה לי... מה שנשאר איתי, אם אני צריכה לחשוב, איזה צייר אתה, זה באמת הדמות של מישהו שנורא אוהב ציור.

יצחק: אותי זה לפעמים מביך המחשבה... זאת אומרת אני לא חושב שהייתי מוכן להודות בזה עד כמה אני אוהב ציור.

מרים: פתאום הבנתי ככה גם את ה... שהאהבה שלנו לציור - שלנו אני מדברת עלי ועליך - יש בה משהו נורא ילדותי ותמים. כאילו, האהבה לציור היא כמו איזה "האא!", המשחקיות הזאת, אבל הנושאים שלנו הם של אנשים זקנים.

יצחק: תמיד אומרים לי "איציק, אתה נורא תמים." תמים זה השם השני שלי.

מרים: וואלה, איזה מתוק אתה איציק. אתה ממש מתוק אמיתי, אני חייבת להגיד לך. בכל מקרה, אני נורא שמחה על ההזדמנות הזאת כי באמת יצא לי קצת להתעסק אתך...

יצחק: רואים שאני מסמיק? רואים ש...?

מרים: איזה חמוד אתה...

יאיר: אפשר להוריד לך בפוטושופ את ההסמקה.

מנחה: תודה רבה אומנים, זהו להפעם.

יאיר, **זויה**, **יצחק** ו**מרים**: ביי, להתראות.

מנחה:
ארצסטרת האומנים שלנו התבקשו לבטא את ציפיותיהם מפרויקט המאסטר צ'טס. בואו נראה מה היה להם להגיד.

זויה: אני באמת אין לי מושג, אני בכלל לא...

יאיר: אני לא יודע מה יהיה שם מבחינה טכנית, טכנולוגית, ואם תהיינה עוד עבודות. אני מאד מקווה שזה יהיה בפורמט כמו שאנחנו רואים אחד את השני ולא פתאום אני אהיה מרוח על שני מטר גודל כי אין כבר מה להגדיל בגילי...

יצחק: אני מאד חושש מהתוצאה. אני פשוט לא יודע מה ייצא מזה. לא יודע איך אני, איך נראה שם, איך נישמע שם...

מרים: יהיה ציני, יהיה המון הומור. זה יצחק עלינו. אני מראש נכנסתי לבריכה הזאת בידיעה שהמים יהיו קרים.

מנחה:
תודה מרים. תודה צויה. תודה יאיר.
תודה יצחק. אתם משוחררים להיום.

אז מי יהיה המאסטרצ'ט של
ישראל - מרים, צויה, יצחק או יאיר?
התכנית שלנו להערב מסתיימת
אבל למעשה עכשיו הכל רק מתחיל,

אתם תצביעו ותחליטו. במהלך יולי
ייערך כאן בגלריה הגמר הגדול,
שבסופו יוכרז המנצח, שהוא
המאסטרצ'ט של ישראל.

- מוזיקת סיום -

مرحبا، مساء الخير وأهلا بكم في البرنامج الجديد والأول من نوعه في إسرائيل - ماسترتشات، والذي يُبث من غاليري للفنون. قبل الكشف عن الرسامين الأربعة الذين اختيروا بعد عملية فرز طويلة وشاقة للمشاركة معنا، دعونا نخبركم أن الاستوديوهات التي دخلها الرسامون تم عزلها تماما عن العالم الخارجي، أدخلنا كاميرا لتوثيق دردشة بين الرسامين عبر الفيديو. كل رسام منهم هو عبارة عن فنان متحمِّس يحمل الكثير من الحب للفن. سوف يواجهون مهمات دردشة مختلفة تهدف الى اثبات جدارتهم، للحكم ولنا ولكم في الغاليري، وانهم يستحقون اللقب المرموق "ماسترتشات اسرائيل". ما هي شروط الفوز في هذه المباراة؟ انتم تحددون مَن مِن بينهم يروق لكم اكثر! مع من تتماثلون اكثر؟ من هو افضل المتحدثين عن الفنّ؟ من هو الاكثر وفاء لحقيقته؟ ومن هو الرسام الافضل؟ القرار بأيديكم انتم وحدكم.

ايها الأصدقاء، دعونا نبدأ.

الرسامة الأولى التي ستدخل الى الاستوديو المخصص لها هي ميريام كفيسا.
المتنافسة التالية التي ستدخل الى الاستوديو هي زويا تشركاسكي - ننادي
المتنافس التالي هو يتسحاك ليفنه.
وأخيرا وليس آخرا، اليكم يئير غربو

والان -
اليكم المتنافسون الاربعة في أول دردشة
صاخبة مع الحكم.

الحكم:
مرحبا بالرسامين.
مهمتكم الأولى هي الحديث عن الفرق بين الإبداع في مكان آخر، وبين الابداع في إسرائيل. هل هنالك أي تأثير للمكان على الفنون؟

يتسحاك: يمكنني فقط أن أحاول أن أفكر بالفترات التي عملت خلالها بالخارج. تعلمتُ في نيويورك، أعددتُ شهادة الماجستير بهنتير ووصلت الى البلاد من خلال الأعمال التي انتجتها في نيويورك، وكان من الواضح أنها أعمال أمريكية. بمعنى ردود الفعل التي تلقيتها وكيف نظرتُ الى الأمور والمقارنات التي قمتُ بها. أعتقد أن العلاقة بين المكان والعمل، على الأقل بالنسبة لي، هي علاقة مباشرة جدا وحادة جدا. فأنا بتواصل مع محيطي، والمكان الذي أعيش فيه، والطريق من البيت إلى الاستوديو، والمناظر التي أراها، والأماكن التي أتواجد بها، اللغة التي أسمع وباعتقادي فأن كل ما أفعله هو من هذا القبيل.

يئير: نحن لم نخترع اية لغة. لماذا وكيف - دقيقة واحدة، آسف. الو...

يتسحاك: انه لا يتنازل عن اية محادثة...يئير مطلوب الآن حيا او ميتا

يئير: حسنا، يتسحاك، انا مشغول الآن، سأتصل لاحقا

ميريام: عندما دخلتُ عالم الفنّ، بدأت في التعلّم والانتاج في التسعينات، لم يكن عندها هذا الزخم للإنترنت الذي نشهده اليوم، اما الآن فلم تعد هناك اهمية كبيرة لمكان تواجدك. لم يعد يعني هذا اي شيء. يمكنني أن أكون حيث أريد وأشعر بالإنتماء إلى ما أريد لأنني على تواصل مع كل الأمكنة.

يئير: ولكن قبل اي شيء، ميريام، هنالك سؤال، دعينا نقول انه يشغل كل طبيب نفساني، وعلى الرغم من أن الناس ملّت منه، ولكن أين ولدت؟ ما هي الأمور التي رافقتك؟ هذه الأشياء هي التي تعبر عن قدرتك على الحكم. وبرأيي فان ما يعبر عن قدرتك على إصدار حكم هو امر لا يعلى عليه. انها دمغة موجودة في فن كل انسان، المسماة نسخة الطفولة...

ميريام: سآخذ هذ الفكرة الى مكان أكثر تطرفا وسأقول لك انه لا يوجد عالم بتاتا. لا يوجد سواي.

لا يوجد عالم. العالم هو كل ما أفكر عن العالم، ما هي تجربتي في العالم، كيف أتخيّله وأراه وكيف أرى الناس فيه، وهم ذات البشر الذين استدعيهم وأتخيلهم واخترعهم كما في كل شيء له صلة بالعالم - انا مركز العالم. وهكذا اواجه العالم، من خلال هذا المركز. لا يوجد مركز اخر، بتاتا. أنت غير موجود بالنسبة لي. لا يوجد وجود لأحد. بالنسبة لي هذا هو العالم. في هذه التجربة حيث اشكّل انا مركز العالم فان المكان لا يعني شيئا. نعم، أستطيع أن أقول، نعم، لقد ولدت في الدار البيضاء وانتقلت من هناك وكنت غريبة وباستطاعتي ان اقص عليك قصصا - في نهاية المطاف أنا ميريام التي تعيش برأسها، تتجول برأسها وهناك عاشت كل تجاربها وفي نهاية المطاف وجدت نفسها تمزج الألوان وترسم، وكأنه كيان ما .. مرّ بتجارب في العالم من خلال عالمها، أليس كذلك؟

يتسحاك: هل تعتقدين ان اعمالك كانت ستتطور بنفس الطريقة هنا وفي نيويورك؟

ميريام: من الممكن انها كانت لتتطور اكثر، من يدري؟ انا لا اعرف....

يتسحاك: كلا، ولكن السؤال هو ليس اذا ما كانت ستتطور اكثر او اقل وانما ان كانت ستكون ذات الاعمال اذا ما كنتِ بقيتِ هنا؟

ميريام: من الممكن انك على صواب او على خطأ... ليست لدي ادنى فكرة، الحقيقة انني فعلا، وبصدق، لا استطيع الاجابة على سؤالك.

يئير: من غير المعقول الاّ نكون جزءا، مثلا، بطريقة ما، جزءا بمعنى ان نلتقط ان نأثر، ان نتأثر. كما انه لا يمكننا الاّ نكون اجزاء مما يحدث في العالم. لا يمكن إلا أن نتأثر من المكان الذي جئنا منه.

يتسحاك: يئير، هذا ليس أمر محسوم. ميريام تقول انها تتحدث عن نفسها.

ميريام: يا ليت رسوماتي لم تكن مرتبطة ارتباطا وثيقا

بأفكاري. على العكس، اريد لرسوماتي ان تكون معلمي الافضل.

يئير: حاولت لوهلة الاّ يتحدث كل منا فقط عن نفسه، لانه في سؤال المكان، على سبيل المثال…

ميريام: لماذا لا نفعل…؟

يئير: ليس فقط كلا…

ميريام: آه، حسنا

الحكم: زويا، ما رأيك بالموضوع؟

زويا: لقد وُلِدتُ في كييف. مدينة جميلة جدا، انها واحدة من أجمل المدن في أوروبا، وعندما جئت إلى هنا، بدا كل شيء قبيح. أعني، حقا. وبالفعل لم أعرف ماذا سأرسم. كما انني جئت من خلفية كلاسيكية أكثر ثم … كان من المتبع اننا نذهب الى اماكن قديمة، عمرها مئات الاعوام لنرسم. وعندما جئت الى اسرائيل لم افهم اين بامكاني ان اذهب لارسم، لان الرسم اصبح عبارة عن مناظر طبيعية في الحقل. ولكن شيئا فشيئا تحسنت الامور. المناظر الطبيعية لم تتغير، ولكن تغير شعوري تجاهها.

يتسحاك: هل ما زالت المناظر تبدو لك قبيحة.

زويا: قبيحة للغاية

الحكم: شكرا جزيلا للرسامين. نراكم في المرة القادمة

يئير: نلتقي في المرة القادمة؟

الحكم: نعم، في المرة القادمة.

يئير: بالفعل؟

الحكم: نعم.

يئير، زويا، يتسحاك ومريم: الى اللقاء.

يئير: كيف ننهي هذه الدردشة.

المذيع:
لقد عزلنا اثنين من المشاركين الانطوائيين زويا ويتسحاك لنرى ان كان باستطاعتهم ان يفاجئوننا.

يتسحاك: اين باقي شركائنا اليوم؟ ما الذي حصل لهم؟

زويا: يبدو لي اننا سنكون وحدنا اليوم…

يتسحاك: اه..لم اكن على يقين بذلك. اعتقدت انهم تهربوا من المشاركة…

زويا: آه…كلا

يتسحاك: اعتقدت انهم سيشاركون في أية لحظة… ولكن الان فهمت ان عدم مشاركتهم مخطط.

الحكم: مرحبا بكم. اذا ما كنتم ستعملون على لوحة سويا، كيف كانت ستبدو؟

يتسحاك: حسنا، هذا بسيط للغاية، كل واحد سيرسم بدوره. سأرسم ومن ثم سأعطيها اللوحة لترسم فوق رسمتي، ومن ثم سأرسم فوق ما رسمته هي، وانتهى الامر.

زويا: فعلاً؟ كنت ستسمح لي أن ارسم فوق ما رسمته؟

يتسحاك: طبعا، طبعا، فهذا هو تحديدا الشيئ المثير بهذه العملية. مثل حوار، وكأننا نتحدث ولكن بدلا من الحديث سنرسم.

زويا: هنالك رسام روسي ينتمي الى هذه المدرسة ويدعى يتسحاك لفيتان…

يتسحاك: انا اعرف لفيتان، انا اعرف لفيتان…

زويا: حقا لم يكن يعرف كيف يرسم البشر، ففي كل مرة كان يريد ان يرسم بشرا في لوحته كان … اعتقد انه كان هنالك رسام اخر، وكان يطلب منه طوال الوقت ان يرسم له الناس، لانه لم تكن باستطاعته ان يفعل ذلك…

يتسحاك: هذا جميل للغاية لانه بدلا من الحديث بالامكان ان نرسم. وكما في الحديث بالامكان قول

بعض الاشياء بهدوء، من الممكن ان تغضب، ان تضحك، من الممكن أن تفعل كل شيء ولكن من خلال الرسم.

زويا: أنا في كثير من الأحيان استصعب ان ابدأ هكذا ... انظر من حولي، وابدا بالنسخ من احدهم، الذي يبدو لي الاكثر نجاحا. ثم في نهاية المطاف تكون النتيجة مختلفة تماما، أليس كذلك؟ ولكني انسخ البدايات احيانا.

يتسحاك: إذا ما أعطيت يوما ما دورة حول - لدي حلم من هذا النوع - كيفية رسم الكيتش كما يجب. كيتش، كيتش حقيقي، وليس مجرد لوحة سيئة. لذلك اه ... على سبيل المثال، وهو أمر يمكن أن نتمرن عليه. ويمكن أن يعطي نتائج مثيرة جدا للاهتمام.

زويا: نعم، يبدو لي انه يمكن أن نقيم قسم كامل مختص بالكيتش، لأنه يحتوي على الكثير من التنوعات بحيث بالامكان الابحار بالموضوع على مدى أربع سنوات.

يتسحاك: صحيح ...

زويا: أستطيع أن اوصي على بعض الأساتذة الذين يمكنهم ... ولكن ربما ليس على التلفزيون ...

يتسحاك: السؤال هو اذا ما افترضنا ... اذا ما كنا سنرسم لوحة سوية كيف سنقسم العمل فيما بيننا؟ أعني، أنا مثلا جيد برسم الخلفيات. انا مستعد ان ارسم الخلفية ...

زويا: أنا جيدة برسم الاشخاص

يتسحاك: اذا نعم ...

زويا: لا أعلم، أحب هذه الفكرة... انها مثيرة للاهتمام حقا بالنسبة لي. إذا كنت تريد فاذا بالامكان ان نلتقي off the record

يتسحاك: نعم، يمكنني رسم بعض الخلفيات، وبعض أنواع الخلفيات لتتمكني من الاختيار ومن ثم تقررين ما يثير اهتماماتك، ثم نعم ...

زويا: بامكاني ان ارسم بناء على طلب. على سبيل المثال، إذا كنت تريد شخصية معينة في المشهد ...

الحكم: شكرا زويا. شكرا لك إسحاق. تصبحون على خير.

يتسحاك: حسنا، وداعا.

زويا: الى اللقاء

المذيع:
الاجواء في الاستوديو تزداد حرارة.
هل سيكشف الرسامون السرّ الكبير -
كيف تبدأ اللوحة؟

الحكم: مرحبا بكم. يتسحاك متغيب اليوم لاسباب شخصية. سؤال اليوم هو كيف تبدأون برسم لوحة.

يئير: برأيك انه علينا ان نبدأ؟ هيا بنا اذا...

ميريام: فجأة يبدو لي من الغريب التفكير بكيفية بداية رسم لوحة. انا احب ان المس اللون، احب تكوين الالوان وطبيعتها. تعجبني حياة اللون. بمعنى انه له خاصيات ... ليس بوسعي وصفها ... ومعرفة غايته. في كثير من الاحيان لا اعرف ما هي اتجاهات اللون. جزء من الصيرورة التي امرّ بها لتحضير نفسي، هي الجلوس لوقت طويل دون ان افعل شيئا. وكأني اجهِّز جسدي...مثل... وكأنه انفعال وتحضير لتلك اللحظة...وانني سوف اقترب من اللوحة بعد قليل، انه بعد فترة سألمسه وسأطلي المساحة البيضاء. اقوم بمراكمة الزخم، واثارة نفسي تحضيرا لتلك اللحظة.

يئير: جميل للغاية. وجسدي للغاية.

ميريام: اعرف ان ما يحصل، يحصل لانني بادرت اليه، ولكنه يحصل احيانا دون تخطيط

يئير: اهم شيء بالنسبة لي هو ان انسى. ان انسى ما اعرف، ان انسى ماذا اريد، وما افهم. واهم شيء، ان انسى اللوحة السابقة. وانا عادة ما افكر باجراء صغير. بمعنى، افكر عادة بمفاهيم مساحة اودّ ان اغطيها بشيء ما. افكر بشيء صغير للغاية قبل ان ابدأ بالرسم. ان اقلل من شأن الموضوع وصولا الى ارادة تقنية بسيطة للرسم دون ارضية. للرسم على ارضية حمراء.

زويا: بالنسبة لي...فالامر يتغيّر بحسب الفترة، ولكن في السنوات الأربع الاخيرة عدّت للرسم انطلاقا من التأمل كما كنت افعل عندما كنت طالبة في المدرسة. لذا فكل لوحاتي الحالية مبنيّة على شيء ما اما رأيته بالحقيقة، وكأنه مرتبط بذاكرتي، او انه مبني على مسودات، عندما خرجت لارسم في باماكن مختلفة. في العديد من المرات، اجلس هناك وارسم مسودة ثم ادرك انه بودي ان اكبِّرها لتصبح لوحة. ولكن في السنوات الأربع الاخيرة لم ارسم ابدا اي شيء لم اره بطريقة او باخرى.

الحكم: هل باستطاعة احدكم ان يجيبني على السؤال كيف ننهي لوحة؟

يئير: انه لأمر غريب. بالنسبة لي، فأنا لا أشعر انني انهيت لوحة الاّ عندما تراها عيون غريبة. ولا يهمني عيون من. من الممكن ان تكون عيون ساعي البريد... انا لا اخرج من الاستوديو اذا ما انهيت لوحة لتوي دون ان تراها عيون احدهم. حتى انه لا يهمني ان كانت قد أعجبته اللوحة ام لا، لا يهم ما رأيه فيها. هكذا انهي لوحة. وبالمناسبة، أنا عادة جدّ سعيد بانهائي لها. لا تهمني المرحلة الوسطيّة. مرحلة العمل لا تمنحني متعة بتاتا.

زويا: فعلا؟ الا تجد نفسك احيانا تودّ العودة الى عمل قد انهيته قبل فترة من الزمن؟ حتى بعد ان رآه احدهم وبعد ان وقعّت؟

يئير: طبعا، طبعا. واحيانا اندم. ولكن في مرحلة البداية، التي تحدثنا عنها قليلا، وحتى النهاية، انا بحاجة الى وجود جسدي في لحظة انهاء اللوحة.

الحكم: يهمني ان اعرف ان كانت الموسيقى تأثر على صيرورة ابداعكم؟

زويا: بالنسبة لي كلا. انا لا احب لا الانغام ولا الموسيقى. سدادات الآذان هي من اعز اصدقائي. وبشكل عام، لديّ حساسيّة من الانغام. انها تثير اعصابي. لقد اقتنيت سماعات شخصية بألف شاقل

لزوجي، كي يستعملها وهو يشاهد التلفاز، كي لا اسمع صفير السماعات المزعج الذي يدفعني للجنون.

يئير: لان احدى اكثر الامور التي تثير اهتمامي في العالم هي الحماقة البالغة، فانا احيانا اسمع انواع موسيقى تدفع باصدقائي بالقول: "هل جُنِنت؟" بالمناسبة انا عاشق للموسيقى الشرقية. اليوم لم اعد احب الموسيقى المتوسطية ولكني عشقتها في الماضي، لقد تسليت بسماع الكلمات البسيطة او المتلعثمة وكنت اعزفها بصوت مرتفع جدا في الاستوديو واقوم بالرسم.

ميريام: ان ذوقي الموسيقي وانا ارسم لم يتغيّر منذُ ٢٠ عاما. بقي كما هو. لا بدّ ان انوّه انه لأمر شاذ. ولكني أسمع فقط عازف البيانو غلين غولد، يعزف مقطوعات باخ. هذا هو الشيء الوحيد الذي باستطاعتي ان اسمعه عندما ابدأ بالعمل. غلين غولد يذكرني بنهاية الاستراحة، وبداية العمل، ويدخلني بمزاج مختلف. هذه الموسيقى قادرة على احداث تحوّل ملحوظ.

الحكم: انتهت دردشتنا لليوم. شكرا لكم. نلتقي لاحقا.

يئير، زويا، وميريام: الى اللقاء، ليلة سعيدة وشكرا.

المذيع:
الاثارة في اوجها. لحظات قبل الدردشة الاخيرة دعونا نلقي نظرة على تلخيص نقاط الحكم والتي بطبيعة الحال سوف تتغير مع النتائج النهائية...تعادل بين زويا وميريام، يئير يسير على خيط رفيع اما يتسحاك فهو يحافظ على توازن نقاط ثابت، ولكن كل شيء قابل للتغيير وهو متعلق بكم. وللخاتمة، دعونا نرى ما مدى صدق رسامينا.

يئير: لقد كتبت لهم. بعثوا لي بريدا الكترونيا بعد ساعة، "كل كلمة في مكانها، ان هذا الخطاب كان مثل لكمة في البطن. هذه هي الحقيقة كلها وبحذافيرها. ستكون انت اول المتحدثين او ثانيهم ومن ثم سننهي المسيرة." والآن يقولون لي انني لم اكتب لهم. تقولون انني لم ارسل شيئا؟ هل تفهم، هناك الكثير من المخادعين في الحكم، ما حاجتنا بتغيير الحكم؟ اسير في الشارع والكثير من الناس يرفعون لي ابهامهم، فاقول لهم ان هذا يدلّ على عدم حاجتهم الى بقية اصابعهم...

الحكم: نحن هنا كي نتحدث عن الفنون. لقد طُلب منكم ان تتناولوا اعمال بعضكم البعض. زويا ابدئي من فضلك.

زويا: حسنا، امامي لوحة ليئير. تبدو وكأنها صورة شخصية ليئير.

يئير: انها مذبحة يقوم بها يهودي بحق يهوديّة.

زويا: نعم، انها لوحة اعرف تماما مصدرها. انها رسمة للفنان الاوكراني نيكولاي فومنكو، وهي موجودة في متحف الفنون الاوكرانية في كييف، البلد التي جئت منها.

يئير: الفتاة مرسومة هناك، وكأنها فعلت شيئا. فلنقل تحدثت الى شاب او قبلته...

زويا: نعم، انها قصة قرأها في صحيفة ما حول فتاة يهودية، لا اعرف بالضبط ماذا فعلت مع ذاك الفتى، وقُتِلت بمشاركة كل القرية.

يئير: اذكر انه بعد حرب الستة ايام، ذهبنا مع اعضاء الكيبوتس الى الجولان السوري المحتل. ورأينا هناك دبابة محروقة، فبدأوا بالغناء والتهليل. جميعهم. فقالوا لهم، هذه الدبابة تعود لنا، فأخذوا يبكون جميعهم ايضا. ولكن الدبابة محروقة، بغض النظر. عندما حضرت الى معرضك الاخير في روزنفيلد، والذي حدث مؤخرا، كنت مذهولا. لانني في المدة الاخيرة اقوم بنسخ لوحات لفنانين سود هواة...

يتسحاك: يئير، قبل ان تتورط مرة اخرى - من الممنوع ان تستعمل مصطلح كوشي (مصطلح عنصري يقلل من مكانة السود)

يئير: اعلم ذلك...ولكنني سأتورط

يتسحاك: ها هو يتورط مجددا

يئير: اعمال كبيرة، صغيرة، لأنواع مختلفة من الرسامين

ميريام: الكِبر لا يقرر شيئا، المهم انه اسود! (كوشي)

الحكم: سيد غربوز، اخرج من فضلك من الاستوديو. يتسحاك، بامكانك ان تستكمل.

يتسحاك: عندما رأيت عملك تذكرت قصة ريختر، والذي قال انه عندما كان طفلا وانتهى من اكل صحن سباجيتي بقيت طبقة من الدهن الحمراء في قعر صحنه. فبدأ يلعب بها باصبعه. فاصبحت رسمة. وقد وصف هذه اللحظة، كاحدى اللحظات الجوهريّة التي بلورته كرسام. ومنذ ذلك الحين، وفي كل مرة ارى رسماتك، اتذكر قصة السباجيتي... في سياق اعمالك افكر كيف لكمية كبيرة... كمية هائلة من الاعمال تم انتاجها بناء على شيء في غاية البساطة، صغير جدا، مثل ان القماش محكم ولا يمتص. وما الذي يحصل عندما لا يمتص القماش. من الممكن استعمال الألوان الى الما لا نهاية. هذا امر يسحرني للغاية، قدرة شيء عديم الأهمية على تغيير أفق اللوحة.

الحكم: سيد غربوز، بإمكانك ان تعود.

ميريام: جميل جداً. في الواقع فكرت بك بسبب هذه المهمة، كان الواجب المنزلي هو التأمل في اعمالك. حقيقة ان اعمالك جد مثيرة للاهتمام. ما رافقني، إذا ما كان لي أن أفكر بالموضوع، خامة الرسام التي انت منها، انها حقا شخصية انسان يُحب الرسم.

يتسحاك: التفكير في هذا الأمر محرج...اي انني لا اعتقد انني كنت مستعد ان اعترف بمدى حبي للرسم.

ميريام: فجأة فهمت، ان حبنا للرسم - بمعنى حبي انا واياك للرسم - فيهم شيء طفولي وساذج. وكأن عشقنا للرسم فيه تجلي ما، انه المرح، بالرغم من ان المواضيع التي نطرحها في لوحاتنا هي لكبار السنّ.

يتسحاك: دائما ما قيل لي انني ساذج للغاية. الساذج هو اسم الثاني.

ميريام: أحقاً! ما اجملك ايتسيك. انت بالفعل انسان جيد، لا بد ان اقول لك هذا. على أية حال، اني سعيدة جدا بهذه الفرصة التي اتاحت لي التعرف اليك...

يتسحاك: هل يظهر احمرار وجنتيّ؟ هل يظهر ذلك..؟

ميريام: كم أنت لطيف

يئير: من الممكن تحميل "احمرار الوجنات" في برنامج الفوتوشوب.

الحكم: شكرا لكل الفنانين. سننهي هنا.

يئير، زويا، يتسحاك وميريام: الى اللقاء.

المذيع: لقد طلب من الفنانين الأربعة التعبير عن توقعاتهم من مشروع ماسترتشات. دعونا نرى ماذا قالوا عنه.

زويا: انا حقا لا ادري، انا بتاتا لا ...

يئير: لا اعرف ما هي النتائج من ناحية تقنية، او تكنولوجية، وماذا ما ستضاف المزيد من الاعمال. آمل ان يكون الاطار بشكل يشبه الطريقة التي نرى فيها بعضنا بعضا، والاّ اكون فجأة منشورا على امتداد مترين، لانه في جيلي لم يعد من الممكن تكبير الاشياء...

يتسحاك: انا مرتاب للغاية من النتيجة. انا ببساطة لا اعرف ما هي محصلة المشروع. لا اعرف كيف سأبدو، سنبدو، وسنسمع...

ميريام: سيكون ساخر، سيكون فكاهي للغاية. سيضحكون علينا. منذ البداية دخلت هذه البركة وانا اعرف ان الماء بارد.

المذيع: شكرا لميريام. شكرا لزويا. شكرا ليئير. شكرا ليتسحاك. انتم احرار الآن.

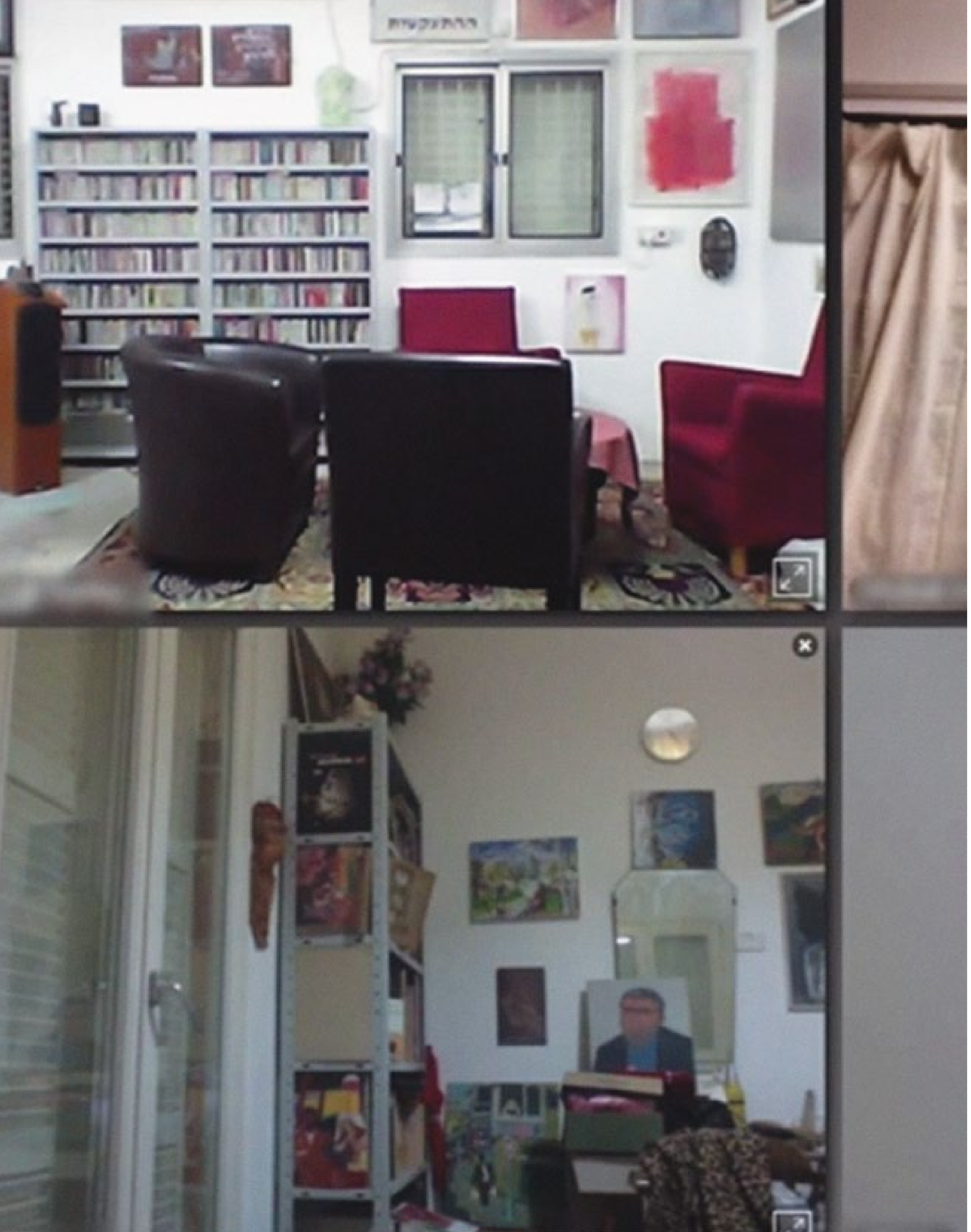

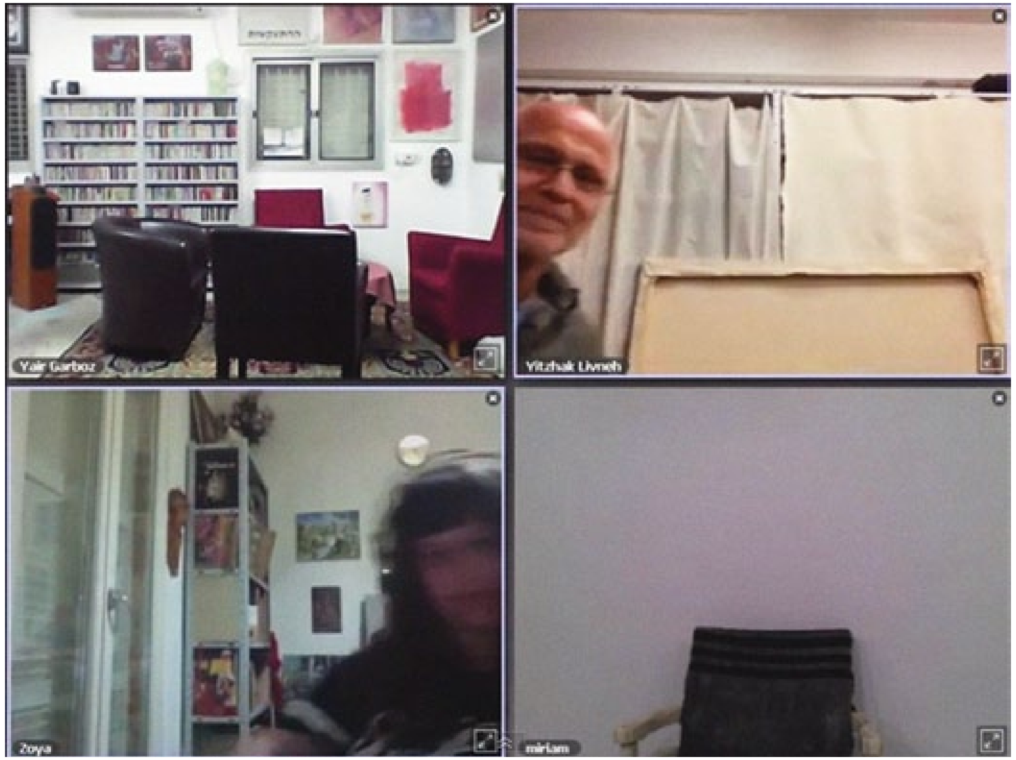

اذا، من هو ماسترتشات اسرائيل - ميريام،
زويا، يتسحاك او يئير؟ انتهت حلقتنا لهذه
الليلة ولكن فعليا كل شيء يبدأ الآن،
صوتوا وقرروا. خلال شهر تموز ستقام في
الغاليري النهائيات، والتي سيُعلن خلالها
عن الفائز بقلب ماسترتشات اسرائيل.

- موسيقة النهاية-

Moderator: Thank you Miriam. Thank you Zoya. Thank you Yair. Thank you Itzhak. You're done for today.

Moderator:
So who will be Israel's Masterchat –
Miriam, Zoya, Itzhak or Yair? Our show is about to end but it's actually just beginning, it's up to you to vote and decide. The Big Finale will be held here in the gallery in July, and at its end the winner will be announced: Israel's Masterchat.

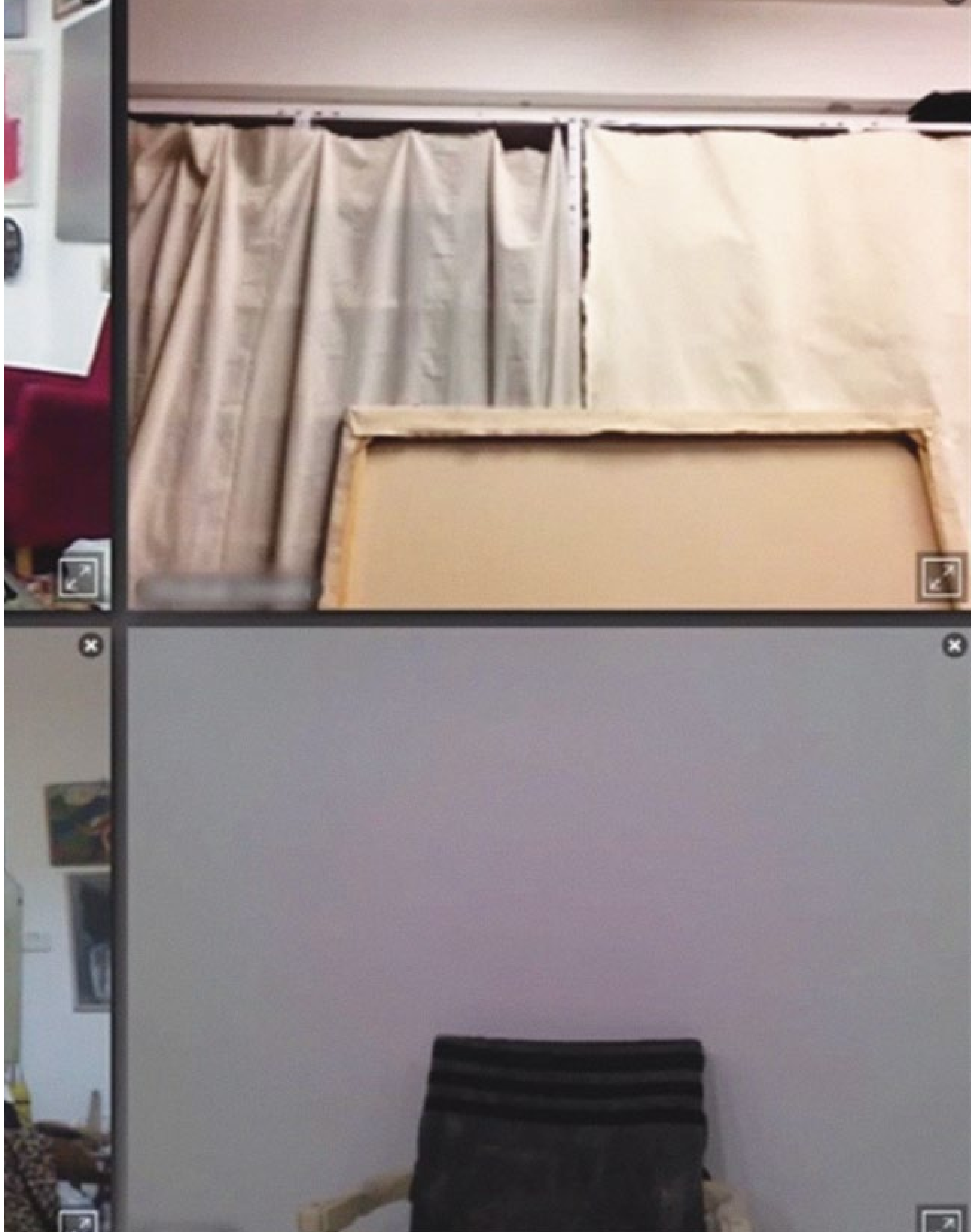

Miriam: You're so cute...

Yair: They can photoshop the blush out.

moderator: Thank you artists, that's all for now.

Yair, **Zoya**, **Itzhak** and **Miriam**:
Bye, See you.

Moderator: Our four artists were asked to express their expectations for this Masterchat project. Let's see what they had to say.

Zoya: I have no idea, I really don't...

Yair: I don't know what'll be there techni-cally, technologically, and whether there'll be any other works. I really hope the format will be similar to the way we see each oth-er, and not that I'll suddenly be blown up to two meters, there's no point in enlarging anymore at my age...

Itzhak: I'm really apprehensive about the result. I just don't know how it'll turn out. Don't know how I look there, sound there...

Miriam: It'll be cynical, lots of humor. It'll make fun of us. But I entered the pool knowing the water will be cold.

Yair: I sent it to them. Got an email back within the hour: "You nailed it, this speech is a punch to the gut. It's the whole truth, precisely. You will speak first or second at most, because after you the rally may as well be over." Now they claim I never sent it to them. To say I didn't send it? You see, there are enough liars in the government, why change the government? I walk down the street and I get the thumb sign from many, many people. I tell them that just goes to show that they don't need the rest of their fingers...

Moderator: We came here to talk about art. You were asked to talk about each other's pieces. Please begin.

Zoya: Here, I have like a painting of Yair's here. It's like a self-portrait of Yair now.

Yair: It's a Pogrom perpetrated by Jewish men on a Jewish woman.

Zoya: Yes, it's a painting... I know it's origin. Because it's a painting by a Ukrainian painter, Nikolai Pomanenko, and it's in the National Art Museum of Ukraine in Kiev, the city I come from.

Yair: It portrays a young woman that did something. Say talked to a man or kissed a man...

Zoya: Yes, it's a story he read in the paper about a Jewish woman, I don't know what exactly she was doing with that man, but the whole village ended up lynching her.

Yair: I remember how after the Six Day War the whole kibbutz went up to the Golan Heights. And they saw a burnt tank, and they all started singing. Someone said: "Guys, this one's ours", so they all started crying. But the tank's burnt, either way. When I was at your last exhibition at Rosenfeld, not long ago, just recently, I was pretty shocked. Because lately I've been copying paintings by amateur negro painters...

Itzhak: Yair, before you get in trouble again – you're not supposed to say "negros".

Yair: I know, but I'm getting in trouble...

Itzhak: He keeps getting in trouble...

Yair: Big works, small works, by all of these... Guys...

Miriam: The size doesn't matter, just that they're negros...

Moderator: Mr. Garbuz, please leave the studio. Itzhak, you may continue.

Itzhak: When I saw your work I was reminded of one of Richter's stories about when he was a boy and one day he finished eating his spaghetti and saw that it had left a layer of reddish oil on the plate. And he started to run his finger through it, and he saw that it turned into a painting. And he told this as a foundational tale about his decision to become a painter. And since then every time I see one of your paintings I'm reminded of this spaghetti story and uh... I think in the context of your work there's not that much... What an amazing body of work is made thanks to such a simple thing, a tiny thing, such as that the ground is sealed, it doesn't absorb. And what happens when the ground is impermeable. In fact you could keep working the paint endlessly. And this is charming to me, how something so small and seemingly meaningless can completely change a painting's horizon.

Moderator: Mr. Garbuz, you may return.

Miriam: Very nice. I was actually just thinking of you because of this assignment, the homework of observing your work. The truth is that it was very interesting to me. What I had... What stayed with me, if I had to think of what kind of painter you are, it's really this character of someone that really loves painting.

Itzhak: That thought can be embarrassing for me sometimes... I mean, I don't think I'd be willing to admit how much I love painting.

Miriam: I suddenly realized through that... That our love for painting – I'm talking about mine and yours – there's something totally childish and naive about it. Like, our love for it is this playfulness, this "OH!", but at the same time our subjects are old people's subjects.

Itzhak: I'm always being told: "Itzik, you're so naive". Naive is my middle name.

Miriam: Really, you're so sweet Itzik. You're a real sweetheart, I gotta say. Anyway, I'm really happy about this opportunity because I really got to know you a bit...

Itzhak: Can you see I'm blushing? does it show...?

make up some little procedure. I mean, I think in terms of a surface which I want to cover with something. I think really small before I start a painting. I narrow it down to some little technical intent, for instance painting with no ground. Painting on a red ground...

Zoya: Me... For me it changes during different periods, but in the last four years I'm back to painting from observation, the way it used to be when I was in school. So all my paintings now are based on either something I've seen in reality, so something that has to do with my recollection, or it's based on sketches – so I go and draw in all sorts of places outside. So it'll often happen that I'm sitting there doing some sketch and later I'll realize I want to enlarge it into a painting. But like in the last four years I haven't been painting anything I haven't seen, in one way or another.

Moderator: Can any of you tell me how to finish a painting?

Yair: It's strange. For me, I don't feel like I've finished a painting until another pair of eyes have seen it, let's put it that way. I don't even care whose, it can be the mail-man that came to deliver a letter... I can't leave the studio having finished a painting without someone giving it a look. I don't even care what they say and if they like it or not. That's how I finish a painting. By the way, I'm really happy when I finish. I'm not interested in the middle part. I don't enjoy it at all.

Zoya: Really? Doesn't it ever happen that you want to return to something you did a while back? After someone else has seen it and after you've signed?

Yair: Sure, sure. And it makes me regretful. But at that first stage, that we discussed a bit, and until the very end, I need a physical presence at the moment of completing a painting.

Moderator: I'm curious, does music have any influence on your creative process?

Zoya: Not at all, for me. I don't like sounds, nor music. I have earplugs and they're like my best friends. And in general, I'm allergic to sounds, they drive me crazy. So let's say, even my husband, he watches TV and I got him these headphones that cost a thousand shekel just so that I don't even have to hear the little beeps the regular headphones make, because it just drives me crazy.

Yair: Idioticism is one of the things I'm most interested in, so that sometimes I'll be listening to music and friends come by and tell me "Have you lost it?", and any time someone points out that one of them is tap-ping their head, I know something good just happened. By the way, I really love "Mizrahi" (Eastern) music. I don't really like Mediter-ranean music, but I used to, and I found it so amusing to listen to the simple, inarticulate lyrics, I used to put it on full volume in my studio and paint whatever I paint.

Miriam: What's interesting is that my musical choice for when I'm painting hasn't changed in the last 20 years or so. It's a bit perverted, I have to admit. But the only thing I ever listen to is Glenn Gould on Piano, Bach, it's the only thing I can listen to when I start working. Glenn Gould for me means your break is over, there's the bell, now I'm going to work, I'm getting into that mode. It's like... there's something that happens there that's like a "switch".

Moderator: That's all for now. Thank you, painters, until the next chat.

Yair, Zoya and Miriam: Good night, thank you.

Moderator: We've reached the peak of excitement. Just before the final chat of this episode, let's take a look at the judge's score, which will be figured into the final results... A tie between Zoya and Miriam, Yair is teetering on the edge and Itzhak maintains a balanced point score, but everything is still open and it's totally up to you. Finally, let's see how honest our artists can be.

Zoya: It happens to me a lot where like I have a hard time starting… I look around at everyone and then I start copying from whoever seems the most successful to me. And then at the end it ends up being something else, yeah? But at the beginning I copy a bit.

Itzhak: I have this fantasy, like a dream, where I could teach a course in how to draw kitsch properly. Real kitsch, not just bad painting. So uh… For instance, that's something you can practice. And it could turn out really interesting.

Zoya: Yes, I think there can be a whole department for kitsch, because it has so many tones and you can do it for four whole years.

Itzhak: True…

Zoya: I can recommend a few lecturers that could… But maybe not on TV…

Itzhak: The question is if we say… If you and I paint a picture together, then how do we divide the work? I mean, for example I'm good at backgrounds. I could draw you a background…

Zoya: I'm good at people.

Itzhak: So uh… For instance,

Zoya: I don't know, I like it… I'm really interested. So if you want to we could meet up "off the record".

Itzhak: Yeah, I could paint a few backgrounds, a few kinds of backgrounds so you can pick and then you decide what's interesting to you and uh…

Zoya: I can take orders too, if for instance you feel like having another character in the landscape…

Moderator: Thank you Zoya, thank you Itzhak. Good night.

Itzhak: Ok, goodbye.

Zoya: Bye.

Moderator: The atmosphere in the studio is warming up. Will the artists be ready to reveal the big secret: how does a painting begin?

Moderator: Hello painters. Itzhak is away today due to personal reasons. The question for today is how do you begin a painting.

Yair: You want us to start? Let's go…

Miriam: It's suddenly really strange for me to think about how to start a painting. I love touching the paint, I love the paint's life. I love live color. I mean there's something very uh… That I'm not really sure where it… Where it's going. I often don't know where it's going. Part of my process is preparing myself, I need to sit for a while not doing anything. I mean prepare my body for… Like… It's a bit like an excitement I'm building up momentum towards… Where I'm about to approach the painting, soon I'll be touching it, I'm about to make that surface wet. It's like there is this momentum and I'm like, I'm getting myself worked up for the moment.

Yair: That's really beautiful. It's actually very physical.

Miriam: It's really like, I know that what occurred was because I made it happen, but it also happened by accident.

Yair: For me, the most important thing is forgetting. To forget what I know, what I want, what I understand. Most importantly, to forget the last painting. And I usually

Miriam: I wish my painting wasn't so attached to to my thoughts. On the contrary, I aim for my painting to be my best teacher.

Yair: I was trying to have us not talk solely about ourselves, because on the question of place, for instance…

Miriam: Wait, why not?

Yair: Not solely, not…

Miriam: Ah, ok

Moderator: Zoya, what do you think?

Zoya: I was like born in Kiev. A really beautiful city, I mean, it's one of the most beautiful cities in Europe and when I arrived here everything looked ugly. I mean, totally. And I really couldn't understand what to paint. I also kind of came from a more classical background so it was, um… Where it was clear that you go paint in all these older places, places that are like a hundred years old. So when I came to Israel I really didn't know where I should go paint, because it was this painting that's like in the landscape, outside. But then it got better, like slowly. I mean, not the landscape but how I felt about it.

Itzhak: Does the landscape still look ugly to you?

Zoya: Terribly ugly.

Moderator: Painters, thank you very much. See you next time.

Yair: See you next time?

Moderator: Yes, next time

Yair: Huh?

Moderator: Yes.

Yair, Zoya, Itzhak and Miriam: Bye bye

Yair: How do you turn this thing off?

Moderator: We isolated our two introverts, Zoya and Itzhak, to see if they can surprise us.

Itzhak: Where are our two other partners today? What happened to our partners?

Zoya: But I think it's just us today…

Itzhak: Oh, I didn't know, I thought they bailed on us…

Zoya: Oh, no…

Itzhak: I thought they'd join us any second, but uh… Now I realize it was planned this way.

Moderator: Hello, painters. If you were to make a painting together, what would it look like?

Itzhak: Well, it's very simple, we would take turns. I paint and then I give it to you and you paint on my painting and then I paint on yours and we're done.

Zoya: You'd let me paint over your painting?

Itzhak: Sure, sure, that's what makes it interesting. To see, uh… Like a dialog, the same way we're talking but instead of talking we'd paint.

Zoya: There's this Russian painter, Itzhak Levitan, that was like this painter that…

Itzhak: I know Levitan, I know Levitan…

Zoya: So like he really couldn't paint people so every time he needed a person in his landscape he'd… I think there was some other painter too that he'd always ask to paint a person for him, because he couldn't…

Itzhak: It's really beautiful because then you paint instead of talk. And just like speech, you can say things quietly, get angry, laugh, you can do everything, just in painting.

Moderator (judge):
Hello painters.
Your first challenge is to talk about the difference between working in Israel and making work anywhere else. Does the environment effect the art?

Itzhak: All I can do is try and think about the periods I worked abroad. I studied in New York, did my MFA at Hunter and actually arrived in Israel with the works I did in New York, which were just so obviously American, I mean from the remarks I received as well as from what I could see and compare. I think this connection between the environment and the work, for me at least, is very direct and very lively, I mean I respond to my surroundings, where I live, my path from home to the studio, the landscapes I see, the places I'm in and the language I hear. I think everything I do is like that.

Yair: We didn't invent any language. So how is it and why is it that – oh one second, excuse me. Hello...?

Itzhak: He doesn't let any call go.. Yair is a wanted man, dead or alive.

Yair: Ok, Itzhak, I'm in the middle of something, I'll call back later.

Miriam: When I started working or when I was studying in the 90's, the internet wasn't yet in full swing like it is today, where you lose the feeling for where you are. Today that's meaningless. I can be wherever I want and feel connected to anything I want, because I'm connected to every place.

Yair: But first of all Miriam, let's start with a question, say (like any psychologist that deals with this, even though people want no more of it) where were you born? What were you born with? This is what determines your judgment skills. And I think anything that expresses your judgment skills is elementary. It's present in anyone's artwork, what they learned unconsciously in their childhood.

Miriam: I'll take it to the next level and say there's no outer world at all. There's only me. There is no world. The world is what I think of it, how I experience it, how I imagine it and how I see it and the people in it, people who I invite and imagine and invent everything about them and their world – I'm the center of the world. And I experience the world from that center. There is no other center, none. You don't exist to me, no one does. As far as I'm concerned, that's the world. In that experience, where I am the center of the world, any specific place has no meaning. I mean yeah, I could say, yeah, I was born in Casablanca and I moved here and there and I was an outsider and I'd tell you stories – but at the end of the day I'm Miriam, inside my own head, who experienced all these things from inside her own head and found herself mixing colors and painting, in the

end. It's like that kind of being, uh... that sees the world through its own version of it, you know?

Itzhak: Do you think your work would have evolved in the same way had you been here or in New York?

Miriam: Maybe it would have evolved more, who knows? I don't know...

Itzhak: No, but the question isn't about more or less developed, but rather if your works would have been the same if you had stayed there?

Miriam: Maybe or maybe not... I have no idea, really, I can't answer that.

Yair: It's impossible for us not to take part, let's say, in some way or another, and taking part means you realize you're regurgitating, you're under the influence. In the same way you can't not be part of what happens in the world. You can't help but be influenced by the place you are from.

Itzhak: Yair, it isn't categorical. It's, um... Miriam is only saying she's talking about herself.

סדנאות האמנים
Artists' Studios
מיסודה של הקרן לירושלים

Art Cube Artists' Studios

MasterChat
May 2015- July 2015
Solo exhibition – Itamar Shimshony
Curator: Maayan Sheleff

Director: Lee He Shulov
Artistic consultant: Maayan Sheleff
Assistant director: Liron Cohen
Gallery assistants: Galit Atoll,
Jacques Fhima, Efrat Ochayon
Production: Art Cube Artists' Studios

Catalog
Graphic designer: Noa Segal
Curatorial text, booklet: Maayan Sheleff
Text: transcript of the video "Masterchat"
Hebrew editor: Yasmine Halevi
English translator and editor: Adela Yawitz
Arabic translator: Yasmeen Daher

Exhibition photography
courtesy of: Tom Bookshtein
Video stills courtesy of: Nir Waxman

Thanks: Eytan Mann, Studio For Real,
Ronen Leibman, Asaf Asheri, Yael Frank,
Gilad Frid, Nir Segal, Noa Shimshony,
Dafna Gabbay, Dana Ivgy, Yair Uziel,
Danielle Yarkoni, Irit Sheleg, Nir Waxman,
The Shimshony Family
Special Thanks: Miriam Cabessa,
Zoya Cherkassky Nnadi,
Yair Garbuz, Itzhak Livne

Board of directors:
Chairman: Daniel Feuchtwanger
Keren Abelow, Daphna Guttman,
Maya Muchawsky Parnas,
Tzachi Shnitzer, Olga Tripp

The Art Cube Gallery was established
with the generous support of the
Georges and Jenny Bloch Foundation, the
Dr. Georg and Josi Guggenheim Foundation,
and the Adolf and Mary Mil Foundation, and
operates at the Artists' Studios with the
continued support of the Lloyd Foundation,
through the Jerusalem Foundation

**Exhibition catalogue made possible
by the Jerusalem Foundation,
gift of the Saly Frommer Foundation,
Switzerland**

© The Artists' Studios, 2015
ISBN: 978-965-7655-03-0

Moderator:

Good evening everyone and welcome to our new show, the first of its kind in Israel – Masterchat, brought to you from inside an art gallery. And one moment before we reveal the four painters, chosen through a long and arduous selection process, we'd like to tell you that each studio into which the painters have entered has been completely sealed off from the outside world. We inserted a camera into each studio to document the painters' chat. Each one of them is a passionate artist with lots of love for art and for his or her studio. They will compete on different chat challenges, all in order to prove to our judge and to you in the gallery that they deserve the desirable title of "Israel's next Masterchat". How can they win this game? By convincing you to like them more than the others! Who do you identify with the most? Who will be the best at talking about art? Who is most true to themselves? And who's the best painter among them? You get to decide!

My friends, here we go!

The first painter to enter her studio is Miriam Cabessa,
The next contestant to enter her studio is
Zoya Cherkassy-Nnadi,
The next contestant is Itzhak Livne,
And last but not least, please welcome Yair Garbuz.

And now –
Please welcome our fabulous four in their
first heated chat with the judge.

מרים:
אני מרכז
העולם
צויה:
מכוער
פחד.